

SR. PLÁSTIKO PÀGINES 14 I 15

El seu treball parteix de referents com Super López o els il·lustradors Azagra, Carlos Giménez i Akira Toriyama. També beu del gènere de terror i el cine social. I és que, si pogués, el Sr. Plástiko faria pel·lícules per exposar la seva visió del món.

ASSASSINATS A LA TRANSICIÓ PÀGINA 17

Algunes víctimes de la policia espanyola han quedat fora de la llei de la memòria històrica i, per tant, no rebran cap reparació pel fet d'haver estat assassinades o torturades uns mesos més tard de la data límit marcada per la llei.

FÀBRILQUES RECUPERADES PÀGINA 18

Indugraf és l'exemple recent d'un fenomen que va començar arran de la crisi financera de 2001 a l'Argentina. Actualment, hi ha més de 150 empreses que funcionen sota el control dels treballadors després que els patrons les fessin fracassar.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N135**22 d'abril de 2009**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

TRES ANYS TRAIENT FOC PELS QUEIXALS.

Els cultivadors de roses cobren 740 euros per nou hores al dia

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Trenta idees per llegir, mirar i escoltar aquest Sant Jordi

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El Monturiol més compromès

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

E n guany se celebra el 150 aniversari de la invenció del

submarí per Narcís Monturiol. A la DIRECTA fem un repàs de la cara més compromesa políticament de l'inventor empordanès.

Nombroses ocupacions d'entitats bancàries contra la crisi

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Crònica de la visita a Enric Duran al centre penitenciari de Can Brians

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

L'Ajuntament de Tarragona vol imposar el nou pla de la Platja Llarga

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

EDITORIAL

Tres anys ben portats

Portem molt més de tres anys sense deixar-nos convèncer pels mitjans de sempre i, alhora, poc menys de tres convençudes que el *miracle* col·lectiu de la DIRECTA avança sense pressa, però sense pausa i ho fa amb rigor, equip humà i recolzament. Més de tres anys, convençudes que la tasca de la comunicació alternativa és imprescindible per la transformació social i poc menys de tres, segures que, setmana rere setmana, la DIRECTA hi contribueix. Aquest setmanari va néixer com a publicació dels i per als moviments socials. Repte aconseguit. Però ja fa temps que en teixim un altre, de repte, i és que també ens llegeixi tota la resta de la gent i que el setmanari es consolidi com una publicació alternativa a la premsa convencional i no tan sols complementària. Repte en construcció. I en tot aquest procés, hi intervenen moltes peces petites i grans, però totes elles imprescindibles. Hi juga un paper clau la multiplicació de la xarxa de col·labora-

cions, per l'amplificació de veus i perspectives que enriqueixen el projecte i visibilitzen realitats que ens passen de llarg. Però, al mateix equip, també hi juga qui contribueix a difondre el projecte, qui aporta crítiques i la gent que hi està subscripta, que ja s'acosta al miler: crònica d'una supervivència anunciada i esperança per una viabilitat econòmica, política i social. Són 1.095 dies de velocitat trepidant i periodicitat vertiginosa i, en conseqüència, una feina que costa de visualitzar o transmetre amb paraules. Són les tasques de redacció, maquetació, distribució i difusió, però també els debats i les valoracions. A vegades, gairebé sempre, ens manca temps. Per trobar-lo, ens cal aturar-nos, analitzar aquests tres anys i fer autocrítica dels processos, dels mecanismes decisoris, de la transparència interna o del tractament de les informacions. Per una avaluació continuada per continuar evolucionant. Per ara, celebrem tres anys d'evolució ben portats.

COM S'HA FET

Aquesta setmana se'ns acumulen les sensacions a la boca de l'estómac i a Acadascú li surten per un lloc diferent. Dijous és Sant Jordi, una data de molta feina per la gent que treballem al voltant del món editorial (i també del floral). I, a més, dissabte 25 celebrem els tres anys de publicació setmanal de la DIRECTA (tres anys, penya!!). Hem fet un suplement especial amb novetats editorials, muntem parades per fer difusió del projecte, hem fet un vídeo de promoció de la DIRECTA -la música del qual hem d'agrair al Nota que s'ha *enrollat* amb nosaltres- i dissabte muntem el concert, que celebrarem àmpliament... i on algunes ens emborratxarem... I la setmana que ve, tornarem a la redacció, que el ritme no s'atura i hem de fer el número 136. Ens veiem dissabte!

Fe d'errades:

L'entrevista de *La Indirecta* de la setmana passada havia d'anar signada per Pilar Palacio Sese, companya de la corresponsalia del Camp.

L'article de *De dalt a baix* sobre les biblioteques de Manresa estava il·lustrat erròniament amb una fotografia de la Biblioteca del Casino, que és una biblioteca de la Xarxa de Biblioteques de la Diputació de Barcelona i no està afectada ni té res a veure amb la Federació de Veïns.

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tania Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

PENSEM, DONCS EXISTIM

Un consell pràctic

Enric Borràs Abelló
directa@setmanaridirecta.info

La fauna endèmica d'una ciutat només ens movem, normalment, pels mateixos llocs. Anem a la feina pel carrer de sempre, amb la línia de metro que tenim més que vista o amb la bicicleta que encadenem sota casa. Compren a les botigues que ja coneixem, ens quedem pel nostre barri i, com a molt, anem al centre i a pocs llocs més. Hi ha molts racons que no hem trepitjat mai. Llocs que no sabem ni que existeixen, carrers sense asfaltar on, de tant en tant, les nits de fred, encara hi crema algun bidó ple de brossa per escalfar-se les mans.

Si ens estudiés un etnòleg, aviat sabria on ha d'anar per trobar-nos a una hora determinada. I on no caldria que anés perquè no hi hem estat mai. Això sí, de tant en tant, si podem, agafem un avió barat i ens envoem ben lluny, a una ciutat que

no coneixem, on parlen alguna llengua estranya i mengem coses diferents. Però tornem i, aquí, fidels, tornem als carrers de sempre.

Ara, començar a caminar fins que res ja no ens soni pot ser una bona manera de conèixer el món real que ens envolta. I encara n'hi ha més: anar allà on no es pot anar, on ens prohibeixen anar. No us caldrà caminar gaire, ni tan sols sortir del vostre barri, per trobar prohibits. Salteu-vos-els i descobrireu el món. Per si us atreviu, un consell que us pot ser útil: nou de cada deu detectors de moviments són detectors passius d'infrarojos. Són els més barats i tan sols retraten periòdicament el patró lumínic infraroig de la sala on són. En teoria, qualsevol moviment que hi hagués hauria de fer variar el patró de llum infraroja de manera que no cal que tinguin cap patró preestablert: si detecten cap canvi respecte la fotografia anterior, fan saltar l'alarma.

Els detectors passius d'infrarojos són més barats, petits i senzills que els d'altres menes, però generalment funcionen igual de bé. Són força sensibles i, si els voleu enganyar -tàctiques de pel·lícula com passar silenciosos com un *ninja* o intentar creuar la sala sense tocar el terra- no us en sortireu. Fer baixar la temperatura del cos o tapar-se amb paper d'alumini tampoc funciona, només semblareu bojos o aprenents d'astronauta.

L'única manera d'enganyar un detector d'aquesta mena és anar-hi quan l'alarma estigui apagada -quan l'edifici estigui obert al públic- i, sense que ningú us vegi, tapar el sensor amb un objecte prim i opac com un tros de fusta o de plàstic. Quan hi torneu, el detector estarà massa ocupat retratant i comprovant el patró lumínic de l'objecte per detectar cap canvi. És senzill, però funciona.

EL RACÓ IL·LUSTRAT

PACO GARABATO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-Non Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONEXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-

NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

Les paraules 'imprescindibles'

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Alguns llibres -paraules creuades al servei de la rebel·lia, la crítica i la refle-

xió- ja han adquirit la categoria brechtiana d'imprescindibles. Autors com Galeano, Chomsky o Fuster destronen els nostres estereotips per assegurar-los, convertint en reflexions de tossuda profunditat i

idees que ens aixequen de la cadira i ens palpen i ens interroguen i ens pinten amb els colors de l'impossible i, després, un cop païts, ja íntims, ens deixen sortir al carrer com a ciutadans lliures i plens de

raó. Són el nostre bagatge formatiu: l'altra escola. Aquí falten molts imprescindibles i, per això, demanem perdó als Montalbán, Sartre, Camus, Latouche, Kapuscinski, Wacquand, Ramonet, Collon, Luther

Blisset, Pappé, Mernissi, Said, Xirinacs, Negri, Fernández Durán... I ja no parlem dels pensadors i ideòlegs anteriors a la Segona Guerra Mundial perquè la llista seria inacabable.

Deshacer el género

Judith Butler (1956)
Editorial Paidós
Any 2004

Partint de la feina feta pel moviment feminista i de la teoria *queer*, la filòsofa estructuralista Judith Butler es pregunta què és un gènere "coherent". La seva obra analitza la construcció del gènere per concloure que les categories femení i masculí -els rols de gènere- són construccions socials i no rols naturals. Però Butler va molt més enllà i afirma que el sexe i la sexualitat, lluny de ser una cosa natural, també són fenòmens construïts.

La venas abiertas de América Latina

Eduardo Galeano (1940)
Editorial Siglo XXI (i moltes altres)
Any 1971 (actualitzat 1978)

Per començar a entendre res sobre l'Amèrica Llatina, és una obra imprescindible. El periodista uruguaià Eduardo Galeano desvetlla els orígens ocults -econòmics, polítics, històrics- de l'empobriment de tot un continent. "En l'alquímia colonial i neocolonial, l'or es transfigura en xavalla i els aliments, en verí", afirma a la seva famosa introducció.

Informe Lugano

Susan George (1935)
Editorial Icària
Any 2001

El moviment antiglobalització -quan encara se'n deia així- no té líders, però sí intel·lectuals. Una d'elles, gràcies al multivendes *Informe Lugano*, va ser l'analista Susan George, una de les impulsores d'ATTAC i del Transnational Institute. El llibre, escrit com un fals informe sobre els excessos del capitalisme neoliberal, té un pròleg de Manuel Vázquez Montalbán.

Los condenados de la tierra

Frantz Fanon (1925-1961)
Editorial Txalaparta
Any 1961

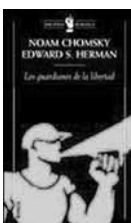
La Bíblia dels processos d'alliberament nacional. A *Los condenados de la tierra*, Fanon -que va viure *in situ* la guerra d'Algèria- reflexiona de forma visionària sobre la psicopatologia de la colonització ideològica i cultural del Tercer Món i conclou que l'alliberament significa molt més que la independència política. Al pròleg de l'obra, trobem un altre imprescindible: Jean Paul Sartre.

Los invisibles

Nanni Balestrini (1935)
Editorial Traficantes de Sueños
Any 1987

L'escriptor acusat de terrorisme Nanni Balestrini retrata els lluites socials d'arrel anarquista dels 70 a Itàlia -basades en el rebuig al treball, l'ocupació i les vagues salvatges-, bàsiques per entendre les revoltes d'avui a tot Europa, i reflexiona sobre la repressió brutal i l'evolució desesperança d'aquells joves revolucionaris.

Los guardianes de la libertad

Noam Chomsky (1928) i Edward Herman (1943)
Editorial Crítica
Any 1990

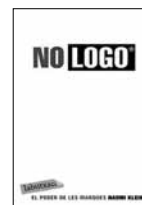
Através del *model propaganda* -deconstruït en aquesta obra-, els diaris, les televisions i les ràdios compleixen amb l'encàrrec de legitimar els amics -poderosos, empreses- i debilitar els enemics -des d'empreses rivals fins a comunistes. Chomsky, lingüista i activista polític, descobreix la cadena d'interessos ideològics que hi ha darrere de la selecció de les notícies i de l'autocensura dels periodistes més enllà de la censura formal.

No logo. El poder de les marques

Naomi Klein (1970)
Editorial La butxaca
Any 2000

Com va passar, Bill Gates, d'un garatge a ser l'home més ric del món? *No logo* desemmascara les tàctiques de les grans transnacionals per créixer gràcies a la imatge de la seva marca i la divisió internacional del treball i del consum. Al mateix temps, l'obra de Klein -també autora de *La doctrina del xoc*- reivindica els milions d'actes d'irritació i rebel·lia a tot el planeta.

Nosaltres, els valencians

Joan Fuster (1922-1992)
Edicions 62
Any 1962

L'obra més coneguda de l'escriptor Joan Fuster -l'intel·lectual més citat per l'independentisme català- encunya el marc dels Països Catalans i reivindica la nació catalana basant-se en la unitat de la llengua de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. "Ara o mai", va dir. Fuster també aprofundeix en el conflicte sobre la dualitat nacional i la identitat del poble valencià.

El eco de los pasos

Juan García Oliver (1901-1980)
Edicions Ruedo Ibérico, París.
Any 1978 (reedit el 2008 per FELLA, La Rosa de Foc i CNT-Catalunya)

García Oliver va ser protagonista de primera línia de la lluita anarcosindicalista dels temps de *Los Solidarios* fins a la Guerra Civil, passant pels anys de la *gimnàstica revolucionària*. L'autobiografia, escrita en un to amè -quasi novel·lesc- poc abans de morir a l'exili mexicà, va arribar a Barcelona per la via de la picaresca, tal com obligava la censura de l'època. Avui, continua essent una de les principals fonts per l'estudi de la Revolució de 1936.

Primavera silenciosa

Rachel Carson (1907-1964)
Editorial Crítica
Any 1962

Clàssic de la literatura mediambiental. La biòloga nord-americana Rachel Carson pràcticament no va poder exercir ni als laboratoris ni a la universitat a causa de les seves idees ecologistes. La seva darrera -i visionària- obra, *Primavera silenciosa*, va ser la primera veu que es va alçar contra l'ús de químics -sobretot plaguicides- en l'agricultura moderna.

, de dalt a baix

Banda sonora d'una revolució inacabada

Roger Palà
redaccio@setmanaridirecta.info

Fer una llista amb els deu discos més importants de la música amb contingut polític és impossible. Primer de tot, perquè

són incalculables els músics que, al llarg de la història, han posat la seva música al servei de les lluites populars. Per tant, sempre tindrem la sensació de deixar-nos algú i tot dependrà, en darrer terme i encara que ho intentem camuflar, dels

gustos de l'autor de la selecció. En segon lloc, perquè la majoria d'artistes no tenen només una gran obra, sinó moltes grans obres. I en tercer lloc, perquè cada cançó té una significació concreta per cada persona en el context històric del

seu país i les seves lluites i, si bé algunes traspassen fronteres i esdevenen *universals*, d'altres poden tenir una gran significació restringida a la comunitat cultural a la qual pertany l'artista que les ha creades. En aquesta pàgina expo-

sem -amb risc de ser crucificats i cremats en una o més fogueres- deu títols bàsics -ni els únics ni els més bàsics- per qualsevol persona que s'hagi socialitzat i polititzat als Països Catalans durant els darrers trenta anys.

Lluís Llach

Campanades a morts (Movieplay, 1977)

Quan Llach va compondre la cantata "Campanades a morts" en homenatge als obrers massacrats a Vitoria per la policia espanyola, ja era la veu més representativa de la cançó catalana. Punt àlgid del Llach creador de grans obres simfòniques, *Campanades a morts* és una de les fites màximes d'un músic que, partint de la cançó popular, elabora un clam poètic implacable i universal contra el feixisme i per la llibertat.

KOP

Internacionalista (Propaganda pel fet!, 1999)

Despaï per cançons superflues allunyades de qualsevol impacte ideològic, a finals dels noranta va emergir una poderosa escena de rock polític de la qual KOP va ser el referent del vessant més contundent. Successors d'Speereth, en aquest debut impressionant, la banda encapçalada pel cantant Juanra signa peces com "No se sap mai", "Leitmotiv" o "Freedom". Rap, metal, electrònica... Un KOP radical contra l'Estat.

Public Enemy

It Takes a Nation of Millions to Hold Us Back (Def Jam, 1988)

Per a molts el grup més important de rap de tots els temps, Public Enemy va omplir de contingut polític la música dels guetos negres dels Estats Units. Amb les rimes poderoses i agressives de *It Takes a Nation...*, Chuck D i companyia signen l'obra magna que convertirà el hip-hop en la música de denúncia per excel·lència del nou segle. El segon disc de Public Enemy reescriu les normes del rap i crea una atmosfera sonora densa i tensa mai vista, amb grans cançons com "Bring the Noise" o "Don't Believe the Hype".

Negu Gorriak

Borreroak Baditu Milaka Aurpegi (Esan Ozenki, 1993)

La música alternativa que s'ha generat a l'Europa occidental durant els darrers vint anys no pot entendre's sense la influència que sempre ha suposat el rock radical basc. Fermin Muguruza, ja fos al capdavant de Kortatu, Negu Gorriak o ara en solitari, n'és la seva figura més representativa. En aquest disc imprescindible, Negu Gorriak signa una brillant col·lecció de temes amb la seva particular fusió de rock, metal, rap i punk. "Bi Doberman Beltz", "Bost Cehiako", "Itxoiten" són cançons imprescindibles que han marcat i marquen -valgui el tòpic- generacions de gent lluitadora.

The Clash

London Calling (Epic, 1979)

Si els Sex Pistols van ser el nihilisme i el *no future*, The Clash van ser ideologia, fúria i esquerranisme. Grandíssim, l'impacte de la banda encapçalada per Joe Strummer sobre la música pop de les darreres tres dècades. Fins al doble LP *London calling*, aquesta colla de punks londinencs havien experimentat amb el reggae. Aquí, també hi trobem ska, pop, lounge jazz, rock... Cançons com "London Calling", "Guns of Brixton" o "Spanish Bombs" han esdevingut icones en l'imaginari combatiu del rock'n'rol.

Obrint Pas

Terra (Propaganda pel Fet!, 2002)

És el grup que, cantant en català, ha aconseguit reunir una quantitat més gran de públic durant els últims quinze anys. La banda valenciana ha esdevingut un fenomen que ultrapassa fronteres i que ha reubicat en l'imaginari col·lectiu el so de la música d'arrel del país emparentant-la sense complexos amb el rock, el hardcore i l'ska. *Terra*, el seu segon llarga durada, potser no és la seva millor obra, però sí que és la pedra fundacional del seu so a través de cançons com "Més lluny", "Ara" o "Del sud".

Mano Negra

Casa Babylon (Virgin, 1994)

Sense les grans aportacions de la banda encapçalada per Manu Chao no es podria entendre allò que avui anomenem mestissatge. Els Mano Negra van ser durament blasmats per signar per una multinacional, però és de justícia reconèixer que la seva millor obra la van publicar sota el paraigua de Virgin. A més de l'habitual mixtura de reggae, ska i músiques llatines, a *Casa Babylon*, Mano Negra empra per primer cop *samplers* de mitjans de comunicació per crear *collages* sonors que uneixen grans cançons com "Señor Matanza", "Machine Gun", "La vida" o "Sueño de Solentiname".

La Polla Records

No somos nada (Oihuka, 1987)

Les lletres directes i contundents convertides en poesia punk -veritables cops de puny al pensament dominant- han fet donar la volta al món a la mítica banda d'Agurain. Amb un so brut i estrident, LPR ha inspirat infinitat de bandes des del seu primer disc (*Salve*, 1983) i algunes de les seves cançons han esdevingut himnes per moltes generacions. *No somos nada* -el seu tercer LP- inclou alguns d'aquests himnes, com el que dona títol a l'àlbum, amb frases tan clares com: "Somos los nietos de los obreros que nunca pudisteis matar. Somos los nietos de los que perdieron la Guerra Civil". Amb trenta anys d'escenaris a l'esquena, l'inefable Evaristo continua cantant amb Gatillazo.

Silvio Rodríguez

Al final de este viaje (Ojalá, 1978)

És impossible destacar només un disc d'aquest prolífic cantautor cubà sense tenir la sensació d'estar incorrent en un pecat capital. Triem un LP amb cançons compostes a finals de la dècada dels seixanta, època daurada de la nova troba cubana, on trobem peces imprescindibles de l'obra de Silvio Rodríguez: "Ojalá", "Canción del elegido", "Óleo de mujer con sombrero", "Debo partirme en dos" o "La era está pariendo un corazón", dedicada al Che.

Inadaptats

Homenatge a Ovidi (Bullanga Records, 2004)

Dos noms imprescindibles de la cançó de combat catalana, Inadaptats i Ovidi Montllor, units en un únic disc. L'últim treball d'estudi signat per la banda de Vilafranca del Penedès, pioners del rock polític català, recupera a ritme de punk-rock cançons bàsiques de la discografia del cantautor d'Alcoi com "Va com va", "Tot explota" o "Sageta de foc". Un disc que va tornar a situar en l'imaginari popular del jove dels Països Catalans l'obra d'un músic injustament bandejat.

, de dalt a baix

Una mirada al fons de la realitat

La sal de la tierra (1954)

Director: Herbert Biberman
Guionistes: Michael Biberman, Michael Wilson
Editora: Sherlock Films

Un represaliat del maccarthisme va signar aquest drama social finançat pel sindicat de miners. Biberman retrata una llarga vaga al Nou Mèxic de postguerra, amb tics del cinema didàctic, però també amb la força que atorga l'ús d'actors no professionals. Finalment, la protesta uneix obrerisme i un cant a la igualtat entre sexes.

Soy Cuba (1964)

Director: Mikhail Kalatozov
Guionistes: Enrique Pineda Barnet, Yevgeni Yevtushenko
Editora: Cameo

Kalatozov va desembarcar a Cuba per realitzar el film de la revolució, un projecte monumental que retratés la dictadura decadent de Batista i la dura situació del camperolat i la joventut de l'urbs. Amb el pas del temps, l'obra s'ha dimensionat més pel seu impressionant estil visual que pel seu contingut narratiu.

La Chinoise (1967)

Director i guionista: Jean-Luc Godard
Editora: Filmax

Un Godard filomaista va anticipar l'esclat del Maig del 68 amb aquesta història d'uns joves comunistes que volen crear un grup obert a l'ús de la violència. Tot i les evidents simpaties del director, aquest filma un interessant qüestionament de les idees del protagonista per part del filòsof Francis Jeanson.

La estrategia del caracol (1993)

Director: Sergio Cabrera
Guionista: Jorge Goldenberg

De Colòmbia, va arribar aquest cant a la dignitat i a l'acció col·lectiva en forma de comèdia corrosiva sobre la problemàtica de l'habitatge. Un grup de veïns i veïnes es mobilitza per impedir l'enderrocament de l'edifici on viuen -propietat d'un milionari- en reivindicació del seu dret de conservar el sostre que els cobreix.

Lloviendo piedras (1993)

Director: Ken Loach
Guionista: Jim Allen
Editora: Suevia

Ken Loach feia molts anys que treballava però, segurament, la dècada dels noranta va ser la seva. A *Lloviendo piedras*, esguarda la vida de la classe obrera durant el postthatcherisme mitjançant una anècdota ben pròpia del neorealisme: tot i les penúries econòmiques, un home lluita per aconseguir un bell vestit de comunió per la seva filla.

La promesa (1996)

Directors i guionistes: Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne
Editora: Vértigo

Aquests retratistes dels angles cecs de l'Europa del benestar van explorar la corrupció ètica dels seus ciutadans. El pare d'Igor explota immigrants a canvi d'oferir-los habitatges insalubres. La mort d'un d'ells farà que desafii l'autoritat paterna, després de prometre a l'home mort que tindrà cura de la seva família.

Bowling for Columbine (2002)

Director i guionista: Michael Moore
Editora: Manga Films

Moore va donar una nova vida mediàtica al documental mitjançant un reportatge personalista, àgil, potser demagògic, però emocionant. Es va endinsar en l'arrelada cultura de les armes nord-americana i la influència que té en la materialització violenta d'esclats de desesper adolescent com la matança de Columbine.

La pesadilla de Darwin (2004)

Director i guionista: Hubert Sauper
Editora: Filmax

Retrat demolidor dels estralls de la globalització i de les noves formes de colonialisme, descriu la situació grotesca que es viu al llac Victòria de Tanzània: s'exporten aliments mentre la població autòctona mor de fam. I aquesta exportació afavoreix el tràfic encobert d'armes i el sosteniment de negocis paral·lels com la prostitució.

Workingman's death (2005)

Director i guionista: Michael Glawogger
Editora: Filmax

El documentalista austríac Michael Glawogger va viatjar arreu del món per retratar les condicions de treball més extremes. Mitjançant aquest film, força treballat estèticament, il·lustra realitats amagades i recorda a l'audiència que molts dels avenços del sindicalisme només són patrimoni del primer món.

El ejército de los muertos (2005)

Director: Joe Dante
Guionista: Sam Hamm
Editora: Manga Films

Joe Dante va sorprendre amb un telefilm fantàstic insòlita i corrosiu. En aquest treball, els caiguts en combat a l'Iraq tornen a la vida per desallotjar l'administració republicana mitjançant les urnes. Dante i Hamm passen comptes amb l'era dels *neocons*, de Karl Rove, dels tertulians *ultra*... i del robatori d'eleccions a l'Estat de Florida.

Ignasi Franch
redaccio@setmanaridirecta.info

El cinema és la més cara de les arts, però aquest fet no ha impedit l'existència d'obres que projecten missatges revolucionaris, proobreres i altermundistes. Algunes conjuntures i tendències

concretes (el neorealisme, el cel·luloide de la polititzada Itàlia dels anys 60 o el de l'Anglaterra dels anys 80 i 90) han donat certa continuïtat històrica a un cinema comentarista de la realitat. Durant els darrers anys, la democratització del mitjà a través de les càmeres digitals ha facilitat un auge del documentalisme crític.

, impressions

Julia de Jòdar • Escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

Un doll inesgotable

L'any 1951, Ernest Martínez Ferrando, l'escriptor valencià que hauria de ser llegit a les escoles dels nostres països per la claredat de la seva prosa i la subtil atmosfera dels seus relats, escrivia al pròleg de la reedició a València de *Les llunyanies suggestives*, que havia eixit per primer cop a Barcelona l'any 1918 i fou elogida per gent com Josep Pla:

Cal saludar els escriptors valencians d'avui, i cantants, i associacions... com a senyal de pervivència mai ofegada

"Aquests personatges que parlen a la llum pàl·lida de llànties de gas, que se'n van a dormir portant a la mà espelmes de tènue resplendor, que passen pels jardins públics en faetons, avui inexistents, que assisteixen als cinemes quant tot just aquests comencen a prendre categoria d'espectacle, que viuen en una urb més mansa i estàtica, més concreta, més valenciana que la València actual, envaïda pel forasterisme, tenen per a l'autor quelcom d'espectrals; no ens interessà aleshores fer una literatura d'època però, amb tot, quan en aquesta nova edició hem intentat variar algun aspecte, alguna actitud de reaccionar de les figures que intervenen en els breus poemes, hem tingut de recórrer al record per tal com la

LLUÍS RAFOLS

realitat que els féu brollar s'ha esvaït en el dinamisme bronc de la València moderna, un dinamisme en el que tants venerables aspectes urbans han naufragat enmig d'una absurda indiferència i enmig també d'un lamentable servilisme a influències alienes.

Pel que es refereix al llenguatge emprat en les nostres prosas, hem de dir que, quan ja en data llunyana començàrem a escriure, se'ns plantejà el problema de quina havia d'ésser la nostra forma d'expressió, considerant que la parla actual valenciana, òrfena de tota protecció

culta, bandejada pels estaments socials superiors de la ciutat, abandonada desdenyosament en mans del poble, i, per últim, escarnida als escenaris per un gènere teatral infecte, és avui -oh Cervantes, tu que la vares lloar amb paraules tan gentils i donoses!- una mena d'argot, inadmissible literàriament. En conseqüència, com a recurs i amb pura lògica, ens decidírem a valdre'ns del català modern ja que aquesta llengua és una modalitat de la nostra mateixa, com ben palesament ho demostren els nostres escriptors clàssics, la qual ha perdurat fins avui en un millor estat de conservació; tot el que s'ha dit, o es puga dir en sentit contrari, és inspirat per un apassionament lamentable i, desprovist de base científica, cau en l'absurd més o menys pintoresc.

Avui ja no parlem de conviccions "tàcites", sinó de realitats guanyades a pols contra la mateixa barroeria denunciada per Martínez Ferrando

Naturalment, el nostre llenguatge no és un català absolut, estrictament, ni ens hem proposat en cap moment que ho siga; és més aviat un esforç purament personal de 'dignificació' de la llengua pròpia, amb el bon desig de fer-la apta a l'expressió literària dins la mida que ens ha calgut per a la nostra prosa no gaire exigent. En canvi,

als escriptors valencians jòvens actuals no els caldrà fer cap esforç semblant per tal com ja poden disposar de gramàtiques redactades sobre una seriosa base científica. En el nostre temps, sense gramàtiques valencianes acceptables, instal·lats definitivament a Catalunya, vàrem procedir, com havem dit, deixant-nos guiar per la convicció, que cal repetir entre nosaltres, de la unitat lingüística, ja manifestada, catalano-valenciana-mallorquina, amb llurs formes peculiars, naturalment. Mantenint aquesta convicció tàcita ens vàrem posar a escriure *Les llunyanies suggestives*."

Després d'haver llegit aquestes línies, un escriptor del Nord no sabria afegir-hi res més. Remarcant, si calia, que l'esforç dels nostres homes de lletres no ha estat en va. Avui ja no parlem de conviccions "tàcites", sinó de realitats guanyades a pols contra la mateixa barroeria denunciada per Martínez Ferrando, però, sobretot, contra els intents genocides per part de l'Estat espanyol i els seus lacais al si de la nostra nació. Si Martínez Ferrando fos viu no solament saludaria els jòvens (i no tant) escriptors valencians d'avui (i cantants, i associacions, i aplecs, i manifestacions per la terra, i reivindicacions de la festa popular, com a senyal de pervivència mai ofegada), sinó que estic segur que s'hi afegiria a la Trobada Popular del 25 d'abril a València amb prosas de nova lluminositat, sorgides de la doll inesgotable de la llengua comuna, pastada al si de la terra pel poble, amb el decantament secular de la raó i de l'escola.

Per la memòria, la dignitat, l'emancipació i la justícia social. Per la llibertat dels Països Catalans.

Miquel Gonzalez Rosselló • Membre del Centre d'Estudis per a la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

A voltes amb l'OTAN

Com cada any, els països que formen l'OTAN es reuneixen per fer valoració i proposar noves línies d'actuació. Aquest any, que coincideix amb la celebració dels seus 60 anys, el dispositiu de seguretat ha mobilitzat l'astronòmica xifra de 25.000 agents amb una despesa de 110 milions d'euros, per fer front a les previstes manifestacions de rebuig contra l'OTAN.

El dia 4 d'abril uns 30.000 manifestants, segons l'organització internacional de la campanya, procedents de tot el món, es van manifestar en contra de l'OTAN. La

manifestació havia de ser pacífica, però la intervenció de grups de radicals, encaputxats i vestits de negre la va convertir en un escenari de guerra, amb edificis cremats i mobiliari públic destrossat.

Això sí, la policia ha jugat un paper decisiu en aquest resultat amb l'objectiu de desacreditar la protesta. Va deixar que aquests grups participessin en la manifestació i es va mostrar molt passiva davant la seva actuació. En altre paraules, va deixar que radicals violents desfoguessin la seva ira amb el material que trobaven al seu pas amb tota impunitat i va deixar

La policia va deixar que grups radicals participessin en la manifestació i es va mostrar molt passiva davant la seva actuació

igualment que després es protegissin entre els manifestants. Aquests actes vandàlics els van servir com a pretext per tancar la frontera amb Alemanya i no deixar passar als milers de manifestants que s'esperaven a l'altre costat. A més de controlar en tot moment el curs de la manifestació, la policia va marcar un trajecte sense vies d'escapatori ja que els manifestants només podíem retrocedir o avançar, i el final de la marxa estava controlat per radicals que intercanviaven projectils amb els cossos de seguretat. Miraculosament no es va produir cap estampida

de persones, fet que hauria tingut unes conseqüències desastroses.

Ara, no tot va ser negatiu. Es va dur a terme un bloqueig pacífic al Parlament d'Estrasburg que va obligar a endarrerir la reunió dels membres de l'OTAN. Les accions de rebuig pacífiques són les úniques justificables a més de ser les úniques eficaces tal i com ens demostren els fets. Hem d'aprendre d'aquestes accions, reflexionar sobre el que ha passat i entre tots organitzar manifestacions on la violència no pugui fer ni el més mínim acte de presència.

Eva Fernández i Marc Andreu • Membres de 'Carrer', revista de la FAVB

opinio@setmanaridirecta.info

La gent del meu barri no és postmoderna

Pensar Barcelona com a escenari buit, com a ciutat de cartró pedra o com a parc temàtic, té sens dubte un atractiu intel·lectual. Va tenir també el valor d'evidenciar, el seu dia, que darrera de maniobres com el Fòrum 2004 només hi havia especulació pura i tan dura i buida com la plaça i els edificis que avui dia s'alcen sense habitants, sense que ningú els hagi fets seus. Ens ha ajudat a posar el dit a la nafra del turisme com aposta única, com activitat econòmica que s'ha afegit a d'altres amb que comparteix una finalitat depredadora, que s'ha mostrat insostenible en el seu moment de màxim desenvolupament (un moment que sembla haver tocat sostre i que comença a decreixer amb la crisi).

Vivim la realitat d'uns barris que resisteixen les velles i les noves maniobres especulatives

Més enllà d'això sembla que aquest exercici postmodern ja estigui esgotat i només pugui complaure antropòlegs que han perdut la innocència i activistes socials seduïts per un discurs massa fàcil i lineal. A la ciutat de cartró on tots i totes som extres no hi ha espai pels projectes construïts des de la ciutadania, no hi ha espai per a una dissidència política que cregui que el canvi és possible. I si el canvi, els canvis, no són

possibles, la temptació de tancar-se a casa (o al centre social okupat) a conspirar amb els meus i a llepar-me les ferides, és forta, massa forta.

Ho sentim però, parafrasejant Marta Nussbaum, diríem que la dissidència exigeix més i la ciutadania rebel de Barcelona mereix quelcom de millor.

Conservem a la memòria les lluites veinals que van aconseguir dotar d'un urbanisme de qualitat els barris de la perifèria de Barcelona. Barris on cada semàfor, cada escola, cada plaça té la seva història. Una història que en la memòria viva dels seus veïns i veïnes encara té noms i cares. Una història d'assemblees, manifestacions, concentracions, ocupacions i segrestos d'autobusos. Una història de batalles que sí que podem trobar als mapes.

Quan les Oficines de Drets no existien (o no es deien així) als barris de barraques de Barcelona s'organitzaven resistències. Als anys setanta i vuitanta, grups de dones als barris (moltes d'elles injuriades mestresses de casa) feien desobediència civil de primer ordre, donant informació sobre anticoncepció i avortament, quan aquests eren il·legals. Aleshores i ara, petits grups d'activistes, mantenen la mirada atenta i la disponibilitat necessària per tal de fer front a cada risc d'agressió contra les persones que viuen als seus barris. S'atreixeixen a fer front a gegants com el Barça, com abans ho van fer amb Núñez i Navarro. Són grans, és veritat, de vegades s'han fet rígids en les seves posicions, s'han divorciat del barri. Però altres vegades segueixen allí amb la porta oberta i uns sabers acumu-

ANNA SELLARÉS

lats que no ens podem permetre perdre.

Vivim la realitat d'uns barris que encara resisteixen, ara i sempre, les velles i les noves maniobres especulatives. De lluites contradictòries on les persones no sempre lluiten per raons confessables, on el políticament correcte no sempre preval, però on darrera de cada lluita hi ha persones, xarxes, complicitats i, gairebé sempre, projectes. Negar la Barcelona que lluita pels canvis de forma persistent i organitzada, recollir només la Barcelona que s'amotina de forma espontània, és fer un mal favor a les realitats polièdriques,

contradictòries i que requereixen anàlisi i debat, però que són, que existeixen i han construït la nostra història. Oblidar que darrera el moti del Besós de 1990 hi havia, junt amb la legítima reivindicació d'equipaments, també motivacions racistes i excoïents, és ignorància perquè no podem pensar que es tracti de mala fe.

Si, com sostenia recentment Rossana Rossanda, el nou perill no és tant un retorn del vell feixisme com el buidat de sentit de la política, perdre de vista les possibilitats de transformació social té riscos que no podem assumir. Entendre la ciutat com un escenari de cartró

pedra on totes i tots som extres ens nega la capacitat i la possibilitat d'esdevenir actors i actrius de i en transformació.

Quan sortim al carrer, no veiem una ciutat de cartró pedra, veiem un barri viu, veiem persones, algunes, que encara tenen un sentit d'allò que és comú i que cal defensar, persones per les quals les desigualtats són una experiència i no un discurs, persones que no saben què és el postmodernisme però que sí saben el que volen. Persones que creuen que val més la pena lluitar per aconseguir-ho i perdre que no pas resignar-se i no plantar cara.

Cesk Freixas • Cantautor
opinio@setmanaridirecta.info

25 d'abril, diada del nostre país

Recordem d'on venim, projectem què volem ser.

Quan escric aquestes línies queden 13 dies per arribar-hi. Ser-hi, significa ser-hi sempre. I ser-hi sempre és la nostra veritat. El barri neix cada dia amb noves paraules escrites a les parets. I sembla que cada cop més gent vulgui dibuixar estels vermells de llibertat. No fem volar il·lusions perquè ja fa temps que coneixem el seu significat. Ara, parlem i trobem mil motius per dir Països Catalans; mires el cel, observes el temps i m'expliques que les noves estructures d'opressió encara es mouen amb cavalls. Si no els veig, em dius que em fixi en els grans focs d'artifici que surten de les seves creus. Els diners, mouen el món. I les porres, els diners. Els seus diners, que mouen el seu món. Les

seves porres, que mouen els seus diners. I així s'explica el nostre desastre, que no és res més que no hi hagi ni rastre de nosaltres. El 25 d'abril, cal sortir al carrer.

Construïm el present a còpia de recordar d'on venim i reafirmar què volem ser. Els drets de conquesta van esborrar fa més de 300 anys la nostra llibertat col·lectiva. No som res més que les deixalles d'una guerra passada, hereus indeterminats d'un poble covard, que ha perdut els referents i s'alimenta d'aquest odi submís i sobrealimentat que els burgesos van plantar darrere de cada casa, al mig de l'hort, ja fa molts anys. Van aconseguir assimilar-nos per la força de les armes. I continuem dins la seva legalitat per la mateixa força. Que ningú s'ho miri des de lluny i de reüll; la violència és la garantia de la seva unitat. Els

estats capitalistes occidentals ho tenen clar. I nosaltres; ho tenim clar, això?

Construïm el present a còpia de recordar d'on venim i reafirmar què volem ser

Recordem d'on venim com un acte de justícia històrica. No podem renunciar a la nostra realitat troncada perquè no renunciem a la veritat. No podem renunciar a cap trosset del nostre país. Renunciant a tot això, donaríem la raó a l'invent més gran que s'ha instal·lat damunt de casa

nostra. La presó de pobles, la gàbia on ens han col·locat. Ens serveixen el cafè cada quatre anys, ens acaricien amb guants de ferro, i quan se'ls hi escapa la bufetada, demanen perdó i fem que sí amb el cap. El pitjor de tot és que hi ha massa gent que s'ho ha empassat. La desgràcia de la fe, de tenir-ne o de creure-hi, és igual. La desgràcia de la fe és que hi ha massa gent adormida.

Projectem què volem ser com un acte de dignitat. Renunciar al capitalisme és apostar per la humanitat i pel cooperativisme, apostar per la reivindicació de l'essència crítica de l'ésser humà, i per omplir de nous significats totes les paraules que ens han segrestat. Els interessos econòmics s'han apoderat del nostre país, de nosaltres mateixos, fent-nos esclaus d'un Estat que no dubta en fer servir la violència com a mitjà de

persuasió, contra aquells que en qüestionem la seva existència. Canviar l'educació per crear subjectes actius de la societat. Sobreveure a la seva precarietat significa enfrontar-s'hi. Organitzar-se per combatre-la. És imprescindible.

Per tots els treballadors i treballadores. Pels i les estudiants que es mobilitzen per un ensenyament públic, de qualitat, antipatriarcal i català. Per les persones que lluiten contra l'opressió de gènere. Contra l'imperialisme espanyol i francès. Per la unitat territorial i lingüística, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Per això, i per tot el que em deixo, ens trobem el 25 d'abril a la plaça de Sant Agustí de València. Prenem els carrers per la llibertat del nostre poble; per la independència, pel socialisme, pels Països Catalans.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Imperialisme III

Roger Costa

Quan l'Imperi Britànic va començar a decaure, els seus competidors se li van llençar al coll. L'obsessió d'aquest per aferrar-se al tron i dels altres per apoderar-se'n, va portar al món a una guerra devastadora, la Primera Guerra Mundial. Com que no en va sortir un clar vencedor, la lluita va quedar oberta i va comportar una segona guerra encara més devastadora, la Segona Guerra Mundial. Milions de morts, ferits, exiliats i refugiats van pagar l'altíssim preu del combat per l'hegemonia mundial.

Els principals aspirants al tron eren França i Alemanya. Europa va sofrir la major part de les violències en la seva pròpia carn. Mentrestant hi havia qui esperava la seva oportunitat. Quan els tres contrincants van quedar ben trinxats va aparèixer un de nou, fresc i allunyat dels camps de batalla, que es va fer ràpidament amb el domini de la situació. Va ser fàcil, doncs els rivals estaven esgotats. Així, els EUA abandonaven la seva tradicional política de no intervenció i es feien amb el títol -que encara avui ostenten- de "Policia Mundial".

L'excusa de la lluita contra el feixisme va donar al front imperialista la legitimitat necessària per establir el seu control. Però aquest antifeixisme no era més que una màscara. De fet, el feixisme estava instal·lat al cor de totes les potències "democràtiques", que van deixar que Hitler i Mussolini assassassin el genocidi a l'Estat espanyol perquè preferien Franco a l'antifeixisme de la CNT. Quan es va acabar la guerra mundial, les potències van condemnar els actes del feixisme arreu del món. A la dictadura franquista la van ignorar i als milers de refugiats antifrancistes -en el millor dels casos- també.

Un cop derrotat el feixisme, l'imperi necessitava una nova excusa per ampliar el seu poder. Si els EUA havien de ser la policia mundial, necessitaven un nou enemic que legitimés la seva actuació. Aquest seria la URSS. Ja abans d'acabar la guerra -quan es veia clar quin seria el final- va començar la lluita en forma de cursa de conquesta de les tropes d'ambdós estats, que van entrar a Europa cadascuna per una banda i es van trobar a Berlín.

Anys després, quan va caure la URSS, es va repetir la jugada. El nou enemic escollit va ser el terrorisme islàmic. Al igual que havia passat l'any 1944, el canvi es va iniciar abans que l'enemic fos oficialment derrotat. El gener de 1991, onze mesos abans que s'ensorrés definitivament el règim soviètic, l'imperi declarava la guerra al nou enemic, Saddam Hussein. Va ser la primera Guerra del Golf, amb la que es consolidava definitivament el paper de policia mundial dels EUA, ja que va ser la primera guerra que aquests declaraven unilateralment, sense consultar cap dels seus aliats. Un gest inconfusible.

La tria dels enemics respon a qüestions estratègiques. La derrota de la URSS era imprescindible per al control d'Europa. Avui, el control sobre el Pròxim Orient és imprescindible per les reserves de petroli del seu subsòl. Fins a tal punt el petroli és important en el sistema econòmic actual. Fins a tal punt era important, durant els anys de la Guerra Freda, el control d'Europa per mantenir el sistema de dominació mundial. Europa era un petit continent ple de fàbriques insalubres i productives. Amb el Pla Marshall o el pont aeri per sostenir el Berlín isolat darrera el mur, el que es pretenia era posar en funcionament altre cop aquelles velles fàbriques.

Els EUA es van fer amb el tron mundial abandonat per Anglaterra -amb relativa facilitat- per la mateixa via que havien fet servir els seus antecessors, la militar.

. EL CIGALÓ

"La ramaderia és una eina del capitalisme"

Leonardo Anselmi

COORDINADOR DE L'ASSOCIACIÓ ANIMALISTA LIBERA

Eloi de Mateo

Quina relació hi ha entre la defensa dels animals i l'ecologisme?

La ramaderia, per exemple, és molt contaminant i insostenible; és l'activitat més contaminant del planeta. El 18% d'emissions de gas d'efecte hivernacle el produeix la ramaderia. El transport en produeix un 11%.

A finals dels 60, el capital financer va començar a comprar gra per avançar a un preu molt baix i, d'aquesta manera, es va fer amo de la producció del gra i va poder especular amb ell. L'agricultor s'arruïna quan, al cap de pocs anys, es queda sense els diners que ha cobrat per les collites que encara no han arribat i es veu obligat a vendre la terra. Així és com els especuladors es fan els amos de la terra. Per absorbir la producció de gra, a Euro-

pa, a principis dels 70, es va establir la ramaderia intensiva i es va promoure que els europeus mengessin molta carn per utilitzar el gra per alimentar el bestiar.

Amb l'objectiu d'abaratir el preu de la carn, se subvenciona la ramaderia i aquestes subvencions acaben en mans del capital financer, que especula amb la carn, el gra i tot el que hi ha al voltant de la ramaderia, com la producció farmacèutica. Un exemple paradigmàtic és Monsanto, que abraça alhora la producció de gra i el sector farmacèutic.

El 82% de la producció de gra es destina a la ramaderia. Això afavoreix la fam arreu, ja que una persona pot viure prop de nou mesos amb l'aliment que obté d'una vaca, però podria viure entre set i nou anys si s'alimentés del gra que s'ha utilitzat per peixar la vaca, amb la mateixa qualitat de vida.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió
màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i
han de portar signatura, localitat i contacte

Judici al CIRE

Amadeu Casellas
CP Brians II

El 13 de març es va celebrar la farsa judicial per legitimar els abusos d'explotació laboral penitenciària, i per evitar que la meua denúncia prosperés (74 euros mensuals per mitja jornada com paleta oficial de ia, sense seguretat social, sense mesures de seguretat, sense notificacions d'acomiadament, sense quitança).

Avui s'ha celebrat el judici contra el Departament de Justícia, sense que jo fos present; m'he convertit en un espectador a través d'una videoconferència des del centre penitenciari, sense poder parlar. Un judici que m'ha fet recordar aquells sumaríssims franquistes, sense respectar els meus drets fonamentals, sense garanties processals.

Al Jutjat Social núm. 1 de Barcelona, s'ha vist que qui manava era l'advocat del Departament de Justícia. La jutgessa també ha estat una espectadora més d'aquesta farsa, on advocats de drets humans i de dret internacional han estat testimonis directes de la pantomima judicial; un judici patètic on, fins i tot, sembla que s'ha permès l'entrada d'armes de foc.

Així és com funciona la justícia d'aquest país, però no em rendeix, no m'intimidien aquests feixistes i que no dubtin ni per un moment que cobraré fins l'últim euro que em deuen.

També vull dir que l'explotació laboral, les tortures, les morts induïdes i tots els abusos que es cometien a les presons, acabaran. Aquesta és una lluita de principis i dignitat, que els feixistes no coneixen i de la que anem sobrats els anarquis-

tes. No permetrem que un sistema feixista es surti amb la seva, per això, tots els qui som anarquistes estem més units que mai.

No cal oblidar que la unió fa la força i nosaltres ja sabem què hem de fer.

La salut no té preu

Antonio Ávila Cabello

Pallejà. El 26 de març, el Ple Municipal de l'Ajuntament de Pallejà, compost pels grups municipals CiU, Entesa per Pallejà (govern en coalició), PSC, PDF (Partit pel Desenvolupament de Fontpineda) i Ja Pallejà, amb l'abstenció del PSC, va aprovar acceptar una donació de Cementos Molins a aquest municipi de 400.000 euros. Comprar el nostre silenci i ser còmplices ha estat molt fàcil. Ens fan reverència i el que faci falta. No importa si es contamina o no. Els diners són els diners. En lloc d'oposar-se al fet que Cementos Molins es converteixi en una incineradora amb l'augment de contaminació que això comporta -ja és un dels pobles més contaminats de Catalunya-, en comptes de defensar un Pallejà més saludable ambientalment, es dediquen a acceptar donacions d'una empresa que està contaminant el municipi fa més de 70 anys. Tots sabem que l'acceptació de la donació implica que aquest consistori quedi lligat de peus i mans a futures emissions contaminants i deixar les mans lliures a l'empresa per fer el que vulgui. Què es pretén amb aquesta donació? Els regals mai són gratuïts. Un ajuntament no pot acceptar regals d'una empresa que té la seva seu al municipi. On estan els verds en aquest Ajuntament? Als que han acceptat la donació els diem que no ens valen els seus arguments. Que no es justifiquen, i que no tractin de convèncer-nos que faran bon ús dels diners.

Fracàs del sistema judicial

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Fa un mes vaig enviar la carta "Triomf de la societat civil" perquè, després de 8 anys, havíem aconseguit portar a judici la càrrega policial injustificada que vam rebre a les escales del Congrés el 26/11/2000. Avui he d'enviar aquesta altra carta perquè el sistema judicial ha tancat files justificant l'actitud inacceptable de la seva policia i deixant indefensos els ciutadans agredits. S'ha absolt els dos oficials responsables de la càrrega i a una policia, i es condemna a altres dos policies per faltes de lesions a només dues persones de les desenes que van resultar copejades. Hauran de pagar 700 euros un i 500 euros l'altre. Aquestes quantitats irrisòries, si tenim en compte la violència extrema i injustificada que van descarregar contra els manifestants, deixen clar que els comandaments polítics i policials compten amb gairebé total impunitat en les accions dels antiavalots. Això no sorprèn perquè ja se sap com funcionen les coses en aquest país amb poca herència democràtica, però sí és una constatació de com estem de lluny d'un veritable estat de dret on, els treballadors públics autoritzats a copejar ciutadans en situacions extremes, ho haurien de fer sempre amb una escrupolosa observació dels drets i deures de les persones. Per tant, constatem que junt al triomf de la societat civil per haver portat aquests fets a judici, el sistema judicial no ha fet honor a la confiança en ell depositada i ha fracassat en la seva responsabilitat pública. Mentrestant, els mitjans de comunicació han seguit ignorant el singular judici tot complint la seva part de mirar cap a un altre costat. El més trist de tot -o el més esperançador- és que ja ens ho esperàvem i que seguirem treballant per fer més democràtic el món en què vivim.

, així està el pati

Els actes a favor de la llengua
marquen Sant Jordi | PÀG. 10

S'atura el desallotjament de
la veïna Rosa Talón | PÀG. 11

Controvertit projecte de la
variant de La Bisbal | PÀG. 13

Jornades sobre municipalisme
a Castellar del Vallès | PÀG. 16

QUECHUA

MARESME • EL SALARI BASE PER UNA JORNADA DE NOU HORES ÉS DE 740 EUROS AL MES

El ritme de producció de roses per Sant Jordi incrementa la precarietat laboral al sector

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

El 23 d'abril és, sens dubte, la jornada més rendible de la primavera per les empreses productores de flor tallada i, en concret, per aquelles que centren la seva activitat en el cultiu de la rosa.

Més enllà de les que defensen aquesta diada com un element identitari de la cultura popular catalana, trobem tota una sèrie d'agents que identifiquen clarament aquesta jornada com una oportunitat de negoci. Entre aquests, destaquen els grans productors que centren els seus esforços a localitzar punts climatològics òptims per situar les seves explotacions arreu de la geografia mundial. Durant els darrers anys, la tendència està fortament marcada per la deslocalització de la producció. Aquest fet és molt més aclaridor quan es revisen les xi-

Un treballador subsaharià a l'hivernacle Ribas Mateu de Vilassar de Mar

El 90% del volum de roses que s'han venut per aquesta diada provenen de fora del Principat

fres d'enguany. El 90% del volum de roses que s'han venut per aquesta diada de Sant Jordi provenen del sud de l'Estat espanyol, però també d'estats europeus com els Països Baixos. La importació d'aquesta flor no sols es limita al continent europeu, sinó que s'estén fins a l'Amèrica del Sud i també per part del continent Africà.

Segons càlculs elaborats pel Mercat de Flor i Planta Ornamental de Catalunya situat a Vilassar de Mar (Maresme), el volum de roses venudes per

la diada d'aquest 2009 ronda els cinc milions d'unitats. Si tenim en compte les dades sobre la importació d'aquesta flor, la xifra és prou contundent. Només 500.000 dels 5 milions de roses que es venen aquests dies a Catalunya són produïdes al Principat. La producció local amb prou feines assoleix el 10% del volum total.

Darrere d'aquest factor deslocalitzador motivat per la recerca de microclimes adients, hi ha altres objectius com la mà d'obra barata. Tot i les despeses que suposa el transport intercontinental d'un producte tan sensible com la flor tallada, continua essent més rendible produir a països com Colòmbia, l'Equador, Etiòpia i -sobretot- Kenya, on el cost de pro-

ducció és molt més baix ja que, generalment, els treballadors no disposen de seguretat social.

Pel que fa a Catalunya, la producció se situa principalment a la comarca del Maresme. Molts dels hivernacles de productors maresmenecs es troben a tan sols uns quilòmetres del centre neuràlgic d'aquesta activitat econòmica, el Mercat de Flor i Planta Ornamental de Catalunya.

Paradoxalment, aquesta condició de proximitat -que es tradueix en un estalvi considerable en despeses de transport respecte a les roses d'importació- no es veu reflectida en el sou de les persones que treballen en el sector.

Les condicions de les treballadores del cultiu de la rosa són, com la de

la majoria de treballadores del camp, extremadament dures. Una persona amb més de quinze anys de trajectòria al camp i que assegura que hi continua treballant perquè li agrada, explica a aquest setmanari que és impossible aconseguir feina en un hivernacle sense acceptar una jornada laboral inferior a les 9 hores. "A les jornades de llarga durada, s'hi afegeixen unes condicions físiques molt dures", assegura. Les irregularitats van des de la manca de material preventiu -botes, màscares, faixes o guants- fins al fet de no renovar aquests estris.

L'augment de la demanda de roses que es produeix durant aquestes dates fa que els ritmes de producció siguin molt elevats. Això repercuteix

negativament sobre les persones que treballen als hivernacles ja que, habitualment, han de continuar treballant immediatament després d'haver aplicat tractaments als cultius i, per tant, s'exposen forçosament als efectes nocius d'aquests productes químics.

El salari base per treballar en aquestes condicions ronda els 740 euros mensuals. Aquesta xifra es desprèn del conveni fixat pel sector de l'alimentació. Precisament aquesta és una de les queixes més importants de les persones sindicades del sector, que no entenen com poden estar inclosos dins d'un conveni tan ampli com aquest. A tall d'exemple i segons el

L'augment de la demanda de roses que es produeix durant aquestes dates fa que els ritmes de producció siguin molt elevats

conveni, una persona que treballa en una cadena de iogurts està al mateix nivell que una persona que talla flor, amb la duresa física que això suposa.

Tot i que part dels treballadors locals asseguruen que no es tracta d'una qüestió d'immigració sinó de sector, el cert és que gran part de l'ocupació la conformen persones migrades amb dificultats d'accés a un habitatge. Aquesta condició és aprofitada per alguns pagesos, que ofereixen el lloguer de barraques properes a les explotacions als seus treballadors a canvi d'una reducció considerable del sou.

, així està el pati

BARCELONA • EL PROCÉS DE MINORITZACIÓ DE LA LLENGUA CONTINUA VIGENT

Diverses entitats denuncien la situació precària del català

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'arribada d'un nou 23 d'abril, Diada de la llengua i la cultura catalanes, emmarca tota una sèrie d'actes i posicionaments públics d'entitats que expressen la seva diagnosi sobre la situació del català des de diferents àmbits de treball. Totes elles conclouen que el procés de minorització de la llengua, impulsat fa setanta anys pel règim de Franco, continua vigent, de la mateixa manera que les agressions contra els intents de normalitzar-la encara són constants.

Es va celebrar un acte per commemorar l'inici d'una de les etapes més negres per la cultura catalana

Precisament per commemorar l'inici d'una de les etapes més negres per la nostra cultura, la Comissió de la Dignitat, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC) i l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC) van celebrar un acte el cap de setmana del 18 i 19 d'abril als jardins de Gràcia de Barcelona. L'acte, que va aplegar prop de 500 persones, va comptar amb la presència d'actors com Enric Majó i Mont Plans, que van llegir textos d'Espriu, Pedroló i Pere Quart, alguns d'ells escrits des de l'exili. També van desfilar per

L'actriu Mont Plans recita un text durant l'acte organitzat per la Comissió de la Dignitat el 19 d'abril a Barcelona

l'escenari escriptors com Gemma Lienas o Enric Casasses, que van llegir poemes i odes satíriques dirigides, principalment, al general Franco i a Álvarez-Arenas, màxims responsables de la repressió cultural a Catalunya durant la dictadura. Un altre dels escriptors presents a l'acte, Ignasi Riera, va recordar fins a quin punt arriba l'intent de tergiversar la història per part d'alguns sectors, que equiparen la situació actual del castellà a Catalunya amb la que vivia el català fa tan sols unes dècades.

L'acció anunciada contra l'estàtua de la Victòria, situada a la cruïlla entre el passeig de Gràcia i l'avinguda Diagonal, va consistir a enlairar una reproducció del monòlit amb globus, mentre el representant de la Comissió de la Dignitat, Josep Cruanyes, exigia a l'Ajuntament que se substituís l'estàtua per un nou monument en record de l'escriptor i polític català Francesc Pi i Margall.

Per altra banda, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) ha denunciat l'incompliment de la

mesura aprovada pel Consell Interuniversitari de Catalunya, que acordava exigir el nivell C de català al professorat universitari que exerceix a l'ensenyament públic. Gairebé un any després de l'acord, el portaveu del SEPC, Arnau Mallol, afirma que la situació de la llengua en algunes universitats públiques encara és més precària. Posa com a exemple la Pompeu Fabra, on calcula que l'ús del català s'ha reduït un 10% en un any a favor de l'anglès i el castellà. El seu rector, Josep Joan Moreso, en el seu dia, ja es va negar

a impulsar la mesura a la institució que dirigeix, tot i que en un primer moment havia subscrit l'acord. Així doncs, ara per ara, només la Universitat de Barcelona aplica l'exigència del nivell C al professorat fix que contracta.

L'Esquerra Independentista del Barcelonès (EIB) també s'ha volgut sumar a la denúncia sobre l'intent d'anorreament del català a les institucions públiques a través d'un comunicat on analitza la situació de la llengua arreu dels diferents territoris dels Països Catalans. L'EIB conclou: "A la Catalunya del Nord, sota domini francès, el català hi és completament proscriu, reduït gairebé a l'àmbit privat i sense cap reconeixement oficial. Al País Valencià, l'ensenyament en llengua pròpia ni tan sols arriba a la major part de la po-

Només la Universitat de Barcelona aplica l'exigència del nivell C al professorat fix que contracta

blació. Al Principat i a les Illes Balears, tot i que oficialment l'ensenyament primari és en català, sovint esdevé tan sols un propòsit i, a secundària i a la Universitat, el català es troba cada cop més marginat i maltractat".

La coordinadora ha convocat una manifestació i un acte polític el 23 d'abril a les 18:30 a la Rambla de Canaletes, sota el lema *El bilingüisme trepitja la nostra llengua. Als Països Catalans, en català!*

ALBERT GARCIA

Aturem la Guerra sorprenen l'OTAN

Aturem la Guerra va aconseguir sorprendre l'OTAN el 16 d'abril, al Cercle d'Economia, durant un acte organitzat per celebrar el 60 aniversari de l'aliança militar. En una convocatòria no publicitada, desenes de persones es van concentrar davant la seu de la burgesia catalana mitja hora abans que comencés l'acte per donar la benvinguda als assistents. A la conferència, hi va participar Claudio Bisogniero (vicepresident de l'OTAN), els exministres de Defensa Narcís Serra i Josep Piqué i l'ambaixador espanyol a la coalició militarista, Carlos Miranda. En el marc de la campanya unitària contra l'OTAN, la protesta, que també va agafar desprevinguts els serveis de seguretat privada i la policia, va reparar tripticó en s'exposaven les 10 raons per dissoldre l'OTAN. H.R.

SABADELL • EDUCACIÓ El Moviment d'Assemblees d'Estudiants de Secundària pren les aules

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

Les mobilitzacions contra la llei d'educació i la privatització de l'ensenyament es traslladen, també, als instituts. Els quatre de la ciutat pertanyents al MAES (Moviment d'Assemblees Estudiantils de Sabadell) van ocupar durant tres dies les instal·lacions de l'IES Escola Industrial en una tancada "formativa i informativa", segons els representants dels estudiants. Altres ciutats vinculades a l'Assemblea d'Estudiants de Secundària, d'àmbit nacional, preveuen fer accions similars els propers dies.

, així està el pati

MARTORELL • CRÒNICA DEL VIATGE AMB L'AUTOBÚS DE CAN BRIANS I LA VISITA A ENRIC DURAN

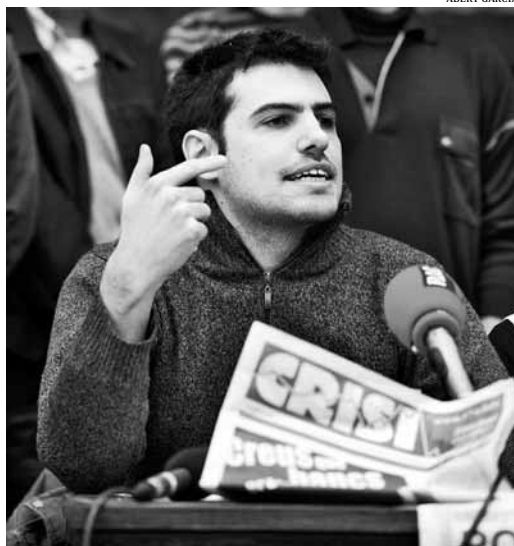
“S’ha de denunciar que la Generalitat no permeti l’accés de la premsa a les presons”

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un mes després de l'empresonament provisional de l'activista contra la banca Enric Duran, hem pogut accedir a l'interior del centre penitenciari Brians 1 per copsar les seves impressions i reflexions. Hi vam anar amb autobús de línia, un servei especial de la companyia Hispano-Igualadina destinat exclusivament al trasllat de familiars de presos i preses tancats a Brians 1 i Brians 2. Pares, mares, germans i amics dels reclusos l'anomenen *el bus de la presó* i surt cada hora des de l'estació de Sants. Els seus usuaris són principalment gent amb pocs recursos econòmics, ja que els familiars d'altres presos hi van amb el seu vehicle particular. Bitllet d'anada i tornada per 5 euros i 20 cèntims.

Ens parlem a través d'una petita reixa mallada que permet la comunicació oral

En arribar, la gent baixa del bus i corre per agafar un bon lloc a la cua. Els funcionaris que donen la tanda s'ho prenen amb calma. Creuem el primer control. Accedim a la sala d'espera, on hi ha màquines de beguda, el registre i les taquilles. Et prenen totes les dades i t'has de desprendre de totes les pertinences:

Última roda de premsa on va participar Enric Duran. El 16 de març a la UB.

claus, cartera, bossa, cinturó, tot allò que pugui fer saltar l'alarma d'un arc de detecció de metalls. Allà, es queden amb el teu DNI. S'obre una altra porta i recorres un llarg passadís ple de càmeres, però sense funcionaris. Un cop arribes a la sala de visites, has de buscar el número de cabina blindada que t'han adjudicat. En aquest cas, el número 44. Allà, darre d'un vidre gruixut a prova de balles, hi ha l'Enric.

Ens parlem a través d'una petita reixa mallada que permet la comunicació oral amb el visitant. Una funcionària se situa al costat de la cabina, no perd detall durant els vint minuts que va durar la trobada. Es troba bé, centrat, molt racional. Com sempre. Fa bona cara. Al seu mòdul, hi ha seixanta presos. Comparteix cel·la amb un home tranquil d'uns seixanta anys. Ens explica que, des de dins de la presó, vol continuar lluitant per

obrir més espais de llibertat. Vol denunciar que el Departament de Justícia no permet l'entrada de mitjans de comunicació a l'interior de les presons. Ens manifesta que seria important lluitar per aconseguir-ho, ja que creu que les condicions a l'interior dels centres penitenciaris millorarien si tothom pogués veure com s'hi viu. Té dret a vuit minuts diaris de trucada telefònica, però s'ho ha de pagar de la seva butxaca. Des de l'exterior, se li poden ingressar diners al peculí (banc de la presó). A canvi d'aquests diners, li donen unes fitxes que introdueix dins la cabina telefònica per poder trucar. La majoria del temps el passa escrivint. Rep prop de quaranta cartes setmanals i les respon totes a mà. Creu que, des de l'exterior de la presó, podrà lluitar més i millor per denunciar la banca i per això conserva les esperances en el recurs que ha presentat el seu advocat a l'Audiència Provincial. Tot i això, dins la presó, també fa feina de formigueta. Molts presos -i algun funcionari- li han manifestat la simpatia que senten per la seva causa i fins i tot s'han interessat per llegir les publicacions *Crisi*, *Podem* o el seu llibre. Presentar mocions al ple dels ajuntaments, fer accions, iniciar la recollida de signatures... Creu que, des de l'exterior, s'hauran de decidir totes les vies de protesta per alliberar-lo i, alhora, continuar destapant la gran estafa del sistema financer. Sona una botzina i la visita s'acaba sobtadament. Ens acomiadem i surt de la cabina mirant al terra, gratant-se la barbeta i pensant. Sobre tot, continua pensant.

CORNELLÀ • OKUPACIÓ

El jutjat decreta la suspensió de l'execució del desallotjament de La Lakandona

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El desallotjament dels habitatges okupats fa vuit anys coneguts com La Lakandona, a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat), estava previst pel dilluns 20 d'abril a les deu del matí. Però, el mateix dia, l'execució de la sentència dels jutjats locals es va suspendre perquè una advocada havia renunciat al cas, fet que deixava una persona sense defensa legal. El procés encara no està tancat, ja que manca la resolució d'un recurs a l'Audiència Provincial. El judici va ser el 30 de juny i l'ordre de desnonament va arribar fa poques setmanes. Els ocupants de La Lakandona van convocar una concentració a primera hora del matí per fer-hi front. El projecte urbanístic que pretén enderrocar les cases centenàries del carrer Víctor Pradera també està suspès i les obres no tenen data prevista. Així doncs, el destí de La Lakandona pot ser esdevenir un solar durant molt de temps. Tot i l'aturada del projecte i el recurs a la sentència, el jutge va autoritzar el desallotjament cautelar el mes anterior, deu mesos després d'haver estat sol·licitat.

VILADECANS • DENÚNCIA

Judici popular al constructor Paz Dorado

Maia Riba
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Diferents entitats afectades pels projectes urbanístics del constructor Paz Dorado van celebrar un judici popular davant d'unes cinquanta persones el diumenge 19 d'abril. El també president la patronal del Baix Llobregat va ser declarat culpable de les acusacions de destrucció de l'entorn natural, malversació de diners públics, corrupció amb complicitat de la classe política i, finalment, desconsideració vers el patrimoni arquitectònic i cultural de Viladecans. Segons el fiscal, hi ha evidències palpables de projectes i negociacions polítiques que projecten la destrucció dels ecosistemes a més de quinze poblacions catalanes. Així, també argumentava que l'acusat va apropiat-se d'1,3 milions d'euros i que ha fet un pacte a través del qual, si torna els diners, eludeix la presó. Aquests diners estaven destinats a la formació de treballadors i, durant més de deu anys, els ha utilitzat per enriquir-se i tirar endavant els seus negocis. Ha creat més de vint societats limitades diferents. El judici va transcórrer pacíficament, tot i els crits a l'ordre que va haver de demanar el jutge per controlar la indignació de les persones que omplien la plaça.

BARCELONA • TESTIMONIS CONTRA LA VERSIÓ OFICIAL

“Gilipolles. Què t'has cregut? Et matarem!”

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Alguns dels testimonis que van presenciar l'actuació de sis agents de la Guàrdia Urbana contra un noi de 24 anys -amb el tràgic desenllaç de la mort del jove- el dissabte 18 d'abril al carrer Guipúscoa de Barcelona contradiuen frontalment la ver-

s'hi va encarrar i li va dir: “Gilipolles, què t'has cregut? Et matarem!”. Segons aquests testimonis, el jove morent va trencar els vidres posteriors del vehicle dels agents amb els peus, un cop emmanillat. Contràriament, els agents asseguren que va trencar el vidre amb el cap. El relat dels testimonis manté que “un dels policies va agafar pel coll el jove -que treia el cap per la finestra- i el va escanyar tot empenyent el cap contra el marc de la finestra”. En aquell moment, el jove va perdre la consciència. Un client del Bingo que hi ha a l'altre cantó del carrer va intentar aturar l'agressió dels policies, però un altre agent va treure la porra i també el va amenaçar. Una hora més tard, el jove era atès per una ambulància, però ja no el van poder reanimar. Un cotxe patrulla dels Mossos d'Esquadra va prendre acte de tots els fets i un jutjat de Barcelona ha ordenat l'autopsia del cos i ha obert una investigació dels fets. Al lloc on va morir el noi, encara hi ha les taques de sang, just a sota del punt on es trobava la finestra del vehicle policial.

“Un dels policies va agafar pel coll el jove i el va escanyar, tot empenyent-li el cap contra la finestra”

sió oficial dels fets. Els quatre membres de la família que regenta un bar de menjar peruà molt proper al lloc dels fets van assegurar que els policies “li van fotre una pallissa”. Un dels agents

El desnonament de Rosa Talón, suspès temporalment

El desnonament de la botiga i habitatge de Rosa Talón, al barri del Clot de Barcelona, estava previst el dimarts 21 d'abril. A primera hora del matí, un centenar de persones es van concentrar a l'indret i, cap a les deu, es va fer pública la suspensió provisional de l'ordre de desnonament, fruit d'un recurs presentat el dia anterior. El grup de suport anuncia que el recurs és una mesura temporal que no arxiva el procediment civil encetat arran de la seva exigència al propietari perquè fes obres de manteniment a la finca i que ha acabat amb la seva resolució del contracte i amb l'obligació de pagar les costes del judici al propietari. El jutjat civil ha ajornat el desnonament, almenys fins que el propietari i el Ministeri Fiscal opinin sobre la petició de suspensió. El dilluns 20 d'abril, Rosa Talón va demanar la suspensió de l'execució perquè la instrucció de la seva querrela contra la propietat per assetjament immobiliari per la via penal ha finalitzat i el Ministeri Fiscal sol·licita la condemna del propietari a una pena de tres anys de presó per un delictes de coaccions continuat. RAMON VILA

, així està el pati

CATALUNYA • DENÚNCIA DE LES ENTITATS BANCÀRIES PEL SEU PAPER A LA CRISI ECONÒMICA

Els bancs són el blanc de les accions de la campanya Que la crisi la paguin els rics

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

Diverses accions arreu del Principat denuncien les entitats bancàries com unes dels principals responsables de l'actual crisi econòmica. La convocatòria d'aquestes accions descentralitzades es va fer a través de la campanya Que la Crisi la paguin els rics el 16 d'abril. L'organització convocant neix de les lluites que es van dur a terme l'estiu de 2008 contra la proposta de la Unió Europea d'establir una jornada laboral de 65 hores. Aquestes lluites van portar diferents moviments socials, sindicats i organitzacions polítiques anticapitalistes a treballar conjuntament a l'Assemblea contra la directiva de les 65 hores. Posteriorment i davant l'estat de la situació econòmica, aquesta assemblea es va transformar en l'actual campanya Que la Crisi la paguin els rics.

Des d'aquesta plataforma, s'han iniciat diverses mobilitzacions com la manifestació del 28 de març a Barcelona o l'actual convocatòria d'accions descentralitzades. Per altra banda, també s'han recolzat altres lluites com les assemblees d'aturats, que actualment estan començant a treballar a diferents punts del territori.

Aquestes són les cròniques de les diferents mobilitzacions que es van fer per denunciar el sistema financer:

Girona

Una trentena de persones van entrar a la seu central de "la Caixa" amb pancartes i van repartir fulls informatius. A fora, prop de deu persones informaven de l'acció que s'estava portant a terme. Després de la lectura del manifest, es va desconvocar l'acte.

Tarragona

Al migdia, una vintena de persones de diverses organitzacions participants a la campanya Que la crisi la paguin

DAVID BORRAT

DIRECTA

DIRECTA

DIRECTA

A dalt: acció a una seu de La Caixa a Girona i a un caixer de la UB. A baix: accions a Tarragona i Sabadell.

els rics es van dirigir a la Caixa Tarragona. Un cop allà, van encartellar l'exterior de l'entitat i van repartint fulls volants mentre cridaven consignes contra la privatització dels serveis.

Vilafranca del Penedès

Membres de l'Esquerra Independentista de Vilafranca del Penedès van ocupar simbòlicament dues caixes del centre de la vila. A la primera entitat ocupada, la Caixa Penedès, s'hi va desplegar una pancarta que denun-

ciava els 80 milions d'euros de benefici que ha tingut aquesta entitat l'any 2008. Posteriorment, es va ocupar una oficina de "la Caixa".

Universitats de Barcelona

Un grup d'estudiants de la UB van encartellar els vidres de les oficines de "la Caixa" i el Banc Santander de la facultat de Física. També van inutilitzar els caixers i els van pintar amb esprai. Les dues entitats afectades són, segons els estudiants, les principals

credidores de la Universitat Pompeu Fabra i la Universitat de Barcelona respectivament.

A la Universitat Autònoma de Barcelona, diversos estudiants van llençar pintura a una oficina i la van encartellar mentre repartien fulls informatius.

Sabadell

Caixa Sabadell va ser l'entitat seleccionada per denunciar la culpabilitat dels bancs i les caixes en la crisi. Es

van desplegar pancartes i es van fer pintades a l'exterior, on es va fer referència als 150 anys de l'entitat: 150 anys robant les treballadores. Al finalitzar l'acció, els Mossos d'Esquadra van identificar algun dels participants.

En altres poblacions, diverses entitats bancàries van aparèixer amb pintades que denunciaven el paper que desenvolupen aquests agents econòmics en relació a la situació que viu la classe treballadora.

CATALUNYA • VUITANTA PERSONES ES VEUEN AFECTADES PER LA FALLIDA DE L'EMPRESA STACHYS

Quatre mesos sense cobrar i sense atur

Laia Alsina Garrido

redaccio@setmanaridirecta.info

El mes de desembre de l'any passat van veure la seva darrera nòmina i, des d'aleshores, són a casa amb un permís retribuït, però sense remuneració. Parlem de les vuitanta persones afectades per la fallida de Stachys, l'empresa del grup Hemeretik (grup constructor, immobiliari i de serveis) que el maig de l'any passat va començar a no pagar els proveïdors. La plantilla no cobra des de fa quatre mesos però, a més, no es pot inscriure a l'atur perquè no ha estat acomiadada.

Gabriel Cañizares, del comitè d'empresa, explica que "el mes de maig, van arribar els primers pagaments retornats, però l'empresa va dir que tot es resoldria amb la negociació amb les entitats bancàries". Aquesta és l'excusa que es va repetir fins el mes de desembre, quan les persones contractades per Stachys van cobrar la darrera nòmina. Des del mes de maig, però, tenien greus problemes per treballar a les obres ja que, com que no pagaven els proveïdors, no arribava el material i, com un peix que es mossega la cua, això feia que no facturessin, que no ingressessin diners i que, de nou, no

paguessin els proveïdors. Arreu hi havia avisos per part dels creditors que Stachys no pagava.

Pagar per treballar

La situació es va fer clarament insostenible el novembre de l'any passat, quan les targetes de combustible de la plantilla van deixar de funcionar i, en algun cas, la màquina del peatge se les va quedar en el moment de pagar-lo. Però ningú no va deixar de treballar, perquè faltava a la feina tres dies suposava l'acomiadament. En alguns casos, hi havia persones que recorrien fins a 180 quilòmetres per anar a una obra

on havien de quedar-se amb els braços creuats. Finalment, a finals de febrer, l'empresa els va donar una carta de permís retribuït, que els permetia quedar-se a casa, però encara sense cobrar.

Malgrat aquest panorama poc encoratjador, la plantilla de Stachys espera que tot plegat se solucionari aviat. Finalment, aquest mes, l'empresa ha presentat un concurs de creditors (una suspensió de pagaments) que ha estat acceptat pel jutjat mercantil número 8 de Barcelona. Ara, un cop nomenats els administradors concursals, només els cal esperar que els responsables de

Stachys presentin un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) i que el negociïn amb el comitè d'empresa, que ja preveu que es rescindeixi tota la plantilla.

Si tot funciona com espera Gabriel Cañizares, d'aquí a 45 dies, hi podria haver una resolució final i la vuitantena de persones que fa quatre mesos que no cobra rebria el que li toca. Ara bé, és molt probable que l'empresa declari que no té prou diners per pagar, cosa que obligaria la plantilla de Stachys a recórrer al Fons de Garantia Social, és a dir, la retribució de vint dies per any treballat.

, així està el pati

LA BISBAL D'EMPORDÀ • EL NOU TRAÇAT ES CONVERTIRÀ EN UNA AUTOVIA QUE RODEJARÀ LES GAVARRES

El govern es decanta per l'opció sud de la variant, tot i que Medi Ambient ho nega

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Finalment, el conseller de Política Territorial Joaquim Nadal va optar per l'opció sud de la variant de la Bisbal. L'altra opció, la que passava pel nord, tenia menys impacte sobre el territori, però Nadal considera que fer passar el vial pel sud permetrà "endregar urbanísticament" la zona. A més, cal tenir en compte que el traçat del nord afectava uns terrenys que són propietat de famílies com els Arca o els Godó, mentre que, a la zona sud, hi viuen els bisbalencs amb menys recursos. Tot i que sembla clar que la variant passarà pel sud, totes dues opcions seran sotmeses a exposició pública. Segons l'assemblea del Casal Independentista Estel Roig, integrant de la plataforma Cap Variant, aquest fet respon a "una estratègia de la Generalitat, que té com a objectiu dividir el poble entre els partidaris d'una o altra variant". També respondria a aquesta estratègia el comunicat fet públic per la Conselleria de Medi Ambient (en mans d'ICV) que va desmentir les paraules del conseller poques hores després que aquest fes l'anunci i on s'afirmava que no es pot prendre cap decisió fins que no estigui a punt l'informe d'impacte ambiental.

L'anella de les Gavarres: autovia o tren
La variant de la Bisbal forma part del desdoblament de la C-66 que, amb l'en-

llaç amb la C-31, es convertirà en una autovia que ha de fer la volta a les Gavarres. Actualment, els trams entre Llagostera i Castell d'Aro i entre Palamós i Palafrugell ja estan desdoblats. En lloc d'augmentar la xarxa viària, l'assemblea del Casal Estel Roig reclama que s'inverteixi en transport públic i reivindica una millora de les línies d'autobusos, ja que -diuen- "els bisbalencs ja han deixat de creure en

el bus". Així mateix, també demanen que es debati i s'aprovi el projecte del vehicle mixt -tren i tramvia- per l'anella de les Gavarres.

En el cas de les Gavarres, el recorregut és circular. El traçat permetria resseguir els principals municipis situats a peu de serralada, des de Girona ciutat fins a Cassà de la Selva, Llagostera, Sant Feliu de Guíxols, Platja d'Aro, Palamós, Palafrugell, la

Bisbal, Bordils, Celrà i Sarrià de Ter. La proposta del *tramtren* permetria millorar la connexió viària entre les comarques del Gironès, la Selva i el Baix Empordà, que actualment compten amb molt pocs serveis de transport públic. Si finalment es portés a terme, seria una autèntica alternativa al vehicle privat, ja que seria més eficient, més ràpid, més econòmic i menys contaminant.

LLEIDA • ACCIÓ

Casament contra el consum de transgènics

Ares Arbós
terresponent@setmanaridirecta.info

Sota uns núvols amenaçadors i amb uns minuts de retard, la nova Àrea de Guissona oberta a la plaça de l'Escorxador de Lleida va rebre la visita d'uns personatges molt especials el dijous 16 d'abril. Una figura anomenada Maria Antonieta es va casar amb un elegant Senyor Sistema. La núvia representava l'agricultura que, engegada, accepta tot el que li proposa el Senyor Sistema: control de les plagues, de la compra i la venda de les llavors i de la collita, dels adobs i sobretot -segons les activistes- dels ingressos. Aquest era el contracte de matrimoni. Hi havia una cinquantena de convidats, entre ells el senyor alcalde cridant *visques!* al dinar, algú amb els braços que li sortien de les orelles i algú altre amb quatre cames. En un moment de la celebració, totes les persones presents van entonar una cançó, escrita expressament per l'ocasió, que explicava els riscos que comporta alimentar els animals amb organismes modificats genèticament que després seran consumits per les persones.

La CAG alimenta els seus animals amb Mon 810, un OMG de Monsanto

La iniciativa, sorgida del grup de clown dels Baixos Socials Okupats La Ràbia de Lleida i coordinada per l'assemblea de la setmana de lluita contra els transgènics, s'emmarcava dins d'aquestes jornades de protesta i pretenia fer visible la manera d'alimentar els animals que practica la Corporació Àrea de Guissona (CAG). El convidat del casori es va fer dins la botiga, on es va escenificar la ingesta de la carn que s'hi comercialitza per part dels convidats, que van caure a terra desmaiats amb convulsions al cap d'uns instants. La CAG alimenta els seus animals amb soja transgènica provinent -sembla ser- de l'Àfrica Llatina i també amb panís, concretament amb la varietat Mon 810 modificada per la multinacional Monsanto per resistir l'insecte del trepant. Durant tota la setmana s'han dut a terme accions arreu de Catalunya.

El mateix dia 16 d'abril, centenars d'activistes de l'Estat francès van bloquejar els consolats i l'ambaixada espanyola a París per mostrar el seu suport a la setmana de lluita. La setmana va concloure a Saragossa amb una manifestació de 4.000 persones que van reivindicar un Estat espanyol lliure de transgènics. Catalunya té milers d'hectàrees amb panís transgènic sense que hi hagi el mínim control públic, al costat de plantacions convencionals i per usos animals, tot i la controvèrsia que suposa el seu cultiu i posterior consum.

TARRAGONA • EL PASSEIG MARÍTIM DE LA PLATJA LLARGA PODRIA SER MOLT SIMILAR AL PROJECTE INICIAL

Dos centenars de persones a la cadena humana per una Platja Llarga natural

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Prop de dues-centes persones van participar a la cadena humana que va tenir lloc el dissabte 18 d'abril a la Platja Llarga de Tarragona per demanar "una platja natural, amb aigües i sense passarel·la". L'acte, convocat per la plataforma Salvem la Platja Llarga, es va desenvolupar entre el Club de Vela i el restaurant Mirall d'Estiu, a la zona d'aparcament on antigament hi havia un aigüamoll. Les persones assistents van formar una cadena que, en una acció simbòlica, va portar aigua amb cubells des del mar fins a l'aigüamoll. L'acció va finalitzar formant un ample cercle a la platja. La Plataforma, portaveu de la plataforma, va explicar que l'acte es va organitzar quan es va saber que el passeig marítim previst per la Platja Llarga finalment tenia 6,6 milions d'euros de pressupost reservats i que podia tenir unes característiques molt similars al projecte previst originalment. Tot i que l'Ajuntament de Tarragona havia promès la reducció i la minimització del passeig, unes declaracions del cap de servei de costes aparegudes al diari

El Punt el mes de febrer anunciaven que el projecte definitiu del passeig marítim a la Platja Llarga no presentaria "grans novetats" respecte allò que preveia de bon començament el Ministeri de Medi Ambient. De fet, tant l'ocupació de terrenys com el disseny del passeig serien els mateixos i, en lloc d'una passarel·la de fusta, se'n construiria una amb un polímer, fet que -segons la plataforma- tindria un impacte més gran. A més del passeig marítim a la Platja Llarga, la plataforma ciutadana ha denunciat que l'Ajuntament de Tarragona preveu construir un "sender" des de la Platja del Miracle fins a la Platja Llarga a principis de 2010. Aquest nou projecte compta amb un pressupost de 8.287.635,14 euros i, tot i que encara no s'ha anunciat públicament, ja està aprovat tècnicament. Consisteix en un "sender principal" ubicat a l'interior, amb fanals de deu metres, per on podran passar-hi vehicles de servei, de manteniment i de salvament i que, en alguns trams, es desdoblarà en un "sender secundari", on es preveuen instal·lar llums incrustats al terra. La plataforma critica aquesta il·luminària -que seria molt visible des de les platges durant la nit al

La cadena humana també va reivindicar la recuperació dels aigüamolls

llarg de tres quilòmetres de costa- i el fet que es destini tant de pressupost a tres projectes que "urbanitzen el litoral des de Tarragona fins a la Platja Llarga, malmeten la Platja Llarga i afecten les cales del Bosc de la Marquesa". Tot plegat, deu quilòmetres fins arribar a Tamarit.

Com a alternativa, la plataforma Salvem la Platja Llarga proposa que es pugui arribar a la platja des de Tarragona en bicicleta a través d'un sender ubicat a l'actual via del tren -un cop

s'hagi desviat de la costa- o bé per un carril bici de terra batuda i sense enllumenat que ressegueixi el traçat que ara es preveu per l'anomenat "sender principal".

Durant l'acte del 18 d'abril, la portaveu local d'ICV Arga Sentís va anunciar que aquest grup presentarà una petició al Parlament Europeu per reclamar la retirada del passeig marítim i la seva substitució per un projecte de conservació de les dunes i l'ecosistema de la zona.

CAROLINE SEGARRA

, reportatge

PEUS DE FOTO

1. Grafit sobre 'No Mundo' (amb Koan i Sewak)
2. Il·lustració per l'article de la DIRECTA 'El còmic s'acosta a l'actualitat'
3. Cartell per l'exposició 'Indirectas' a Santa Coloma
4. Il·lustració per 'Les nits de Jazz a Sarrià 2008'
5. Il·lustració per encàrrec
6. VS el G-8, DIRECTA
7. VS la banca, 'Crisi'

SR. PLÁSTIKO

Un estol de personatges esperpèntics poblen el cap d'aquest narrador compulsiu. El seu treball parteix de referents com *Super López* o els il·lustradors Azagra, Carlos Giménez i Akira Toriyama. També beu del gènere de terror i el cine social. I és que, si pogués, el Sr. Plástiko faria pel·lícules per exposar la seva visió del món. Totes aquestes influències estan amanides amb un sentit de l'humor roig i negre (el blanc el deixa per uns altres) que, per entendre'ns, remet a Quino i la seva mala llet. Aquest humor negre i el sarcasme li permeten abordar temes delicats i extreure'n lectures agredolces per fer front a la duresa de la vida. Tanmateix, no es fot de forma indiscriminada i gratuïta dels valors de les persones, sinó que se centra en la crítica àcida de les misèries humanes i les actituds morals menyspreables dels poderosos.

Habitual dels centres socials, als seus inicis va participar en la creació d'un fanzine que ha esdevingut la revista titulada *La parada de los monstruos*. Ara està recopilant material per la seva exposició itinerant *Indirectas* i, al mateix temps, enllesteix un projecte de còmic fantàstic d'històries curtes sota el nom de *No Mundo*, inspirat en la novel·la 1984. La seva tendència a no callar veient les coses que passen fa que, cada cop més, porti l'art al carrer sense intermediaris. És autor d'alguns dels grafitis de la Rambla i del Casal de Joves de Sant Just Desvern. En aquest sentit, prepara la seva participació en un projecte a Santa Coloma de Gramenet, en què intentarà trobar argücies legals per poder pintar al carrer, per exemple, fent servir mobles abandonats de suport.

Al·hora d'enfrontar-se a nous reptes, aquest dibuixant gadità conegut també com a Ricardo Hermida Gil adopta actituds

diferents segons el tema que l'ocupa, des d'una més bel·ligerant fins a una altra en què proposa compartir la seva experiència vital. La relació entre la seva feina, la premsa i els moviments socials li permet lliurar-se a un combat a tres bandes, on la imatge funciona com un contundent cop de puny a l'espectador, alhora que carrega contra les injustícies. L'esperit crític i pugilístic del Sr. Plástiko també s'aprecia en un característic VS que incorpora al *Racó Il·lustrat* que fa per aquest setmanari, on es posiciona explícitament en relació al tema que tracta. Les imatges d'aquest "dibujante protestón", com ell mateix es defineix, tradueixen la vida real per tal que, des de diferents sensibilitats polítiques, tothom s'hi pugui reconèixer. Podeu veure el seu treball a plastikart.blogspot.com.

TEXT: Xavier Blasco Piñol

, així està el pati

CASTELLAR DEL VALLÈS • ENTREVISTES A QUATRE PUNTS DE VISTA SOBRE EL MUNICIPALISME ALTERNATIU

Mirades municipalistes: construïnt municipi des dels moviments socials

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El dia 25 d'abril se celebren les jornades titulades *Construint municipi des dels moviments socials*. L'aposta municipalista del teixit popular 30 anys després de les primeres eleccions locals. Aquestes jornades estan organitzades per l'Altraveu i les Candidatures Alternatives

del Vallès (CAV) i també hi participaran les Candidatures d'Unitat Popular (CUP) i diverses experiències socials i veïnals que desenvolupen treball municipalista. Durant el dia, es duran a terme quatre debats, en els quals participaran -entre altres- les persones entrevistades en aquesta pàgina. Al vespre, serà el moment dels actes lúdics: sopar popular i concert de Desechos i Rauxa.

Les eleccions municipals de 2007 van suposar la consolidació d'una aposta política d'amplis sectors dels moviments socials: més d'un centenar de candidatures alternatives i populars es van presentar als comicis i una cinquantena d'elles van obtenir representació. Es tractava d'allargar espais d'intervenció política des del teixit social també en l'àmbit institucional local. No podem dir que sigui

una experiència nova - tenim present l'UM9 de Sant Pere de Ribes, la CUPA d'Arbúcies o el COP de Ripolllet ja a les primeres eleccions locals -, però l'augment exponencial d'aquestes experiències sí que és destacable.

Aquest mes d'abril, se celebren els 30 anys de les primeres eleccions municipals i, aquests dies, s'han celebrat i se celebren diversos actes arreu de Catalunya. Les Candidatures Alternatives

del Vallès han cregut convenient posar a debat l'aposta municipalista dels moviments socials catalans que s'ha materialitzat en l'articulació de candidatures alternatives i en el treball del moviment veïnal i ciutadà. La política municipal no s'ha fet només des de les institucions i des dels partits polítics tradicionals: els moviments socials també hi han jugat i hi juguen un paper destacat.

JORDI BONET • MEMBRE DE L'ESPAI SOCIAL MAGDALENES

"Cal reinventar formes d'incidir en la política local"

Quin sentit té el municipalisme alternatiu? Durant anys, ens han volgut fer creure que el debat sobre les polítiques locals era monopoli del sistema de partits, a qui corresponia el disseny del model de ciutat i de barri on ens toca viure. La raó del municipalisme es basa en desmuntar aquesta creença. Cal reapropiar-se d'un debat que ha estat segrestat per la lògica representativa i reinventar formes d'incidir en la política local sense entrar en el joc partidari.

Hi ha espais on això es pot fer mitjançant candidatures locals assembleàries recolza-

des en moviments socials i altres on, donades les característiques del municipi, aquest treball es desenvolupa fora dels òrgans representatius, mitjançant l'articulació de discursos i xarxes crítiques.

Quina capacitat hi ha d'incidir en les polítiques locals? Sovint, la política municipal ha tendit a escudar-se en decisions tècniques que amaguen un model de ciutat vinculat a l'hegemonia neoliberal. El debat sobre qüestions com el disseny urbà, la concessió de llicències d'activitat, el model de gestió d'equipaments o les polítiques socials no pot quedar reduït a un debat entre experts. Cal repolititzar aquests àmbits, construir discurs i obrir espais de conflicte que ens permetin eixamplar la nostra capacitat de decisió i producció de drets socials, entre els quals, el dret a la ciutat.

QUIM ARRUFAT • REGIDOR DE LA CUP DE VILANOVA

"El municipi és el primer espai de legitimitat democràtica del poble"

Com és que una opció independentista com la vostra aposta pel municipalisme?

L'aposta de les CUP pel municipalisme no és una aposta exclusiva de l'esquerra independentista estricta. Respon a un cert consens tàcit i a un context determinat dins els moviments socials catalans de caire més revolucionari. Les lluites que van irrompre al carrer durant el mandat del Partit Popular al govern espanyol s'han traduït, amb el temps, en la creació d'estructures més o menys estables de base popular. Casals, cooperatives, organitzacions, mitjans de contrainformació com la DIRECTA... i candidatures. Si la pregunta és què hi ha d'estratègia independentista en el municipalisme de les CUP, la resposta és: contrapoder a les estructures de l'Estat espanyol. El municipi és el primer espai de legitimitat democràtica del poble. És cert que el municipi és el darrer esglaó de

l'Estat, però també pot ser el primer d'una altra legitimitat democràtica front a l'Estat. Què canvia de fer política amb algun regidor a fer-ne sense? La lluita municipalista, en aquest cas entesa com l'extensió del treball de base i popular també a les institucions municipals i comarcals, té potencialitats evidents i reptes que cal superar. Permet ser present en un dels principals centres de decisió del municipi i el nostre objectiu ha de ser estar presents en tots els àm-

bits de decisió possibles. També a la premsa i en boca de tot hom. I en certa mesura, permet un major accés a la informació i la informació és poder. Si, a més, s'és decisiu, com és el cas d'algunes CUP, també possibilita condicionar l'acció de govern. És clar que també presenta reptes perillosos o incòmodes. Per exemple, d'ençà que la CUP de Vilanova i la Geltrú té regidor, som jutjats permanentment, per bé i per mal. Se'ns demanen posicionaments, se'ns exigeixen explicacions, raonaments i opinions. I davant del repte, sempre et ve al cap qui et va votar i qui ho farà a les properes eleccions. Però cada vegada tenim més clar que no hem vingut per mantenir vots a qualsevol preu, sinó per una idea, una lluita i un projecte que valgui la pena i l'esforç que hi dediquem i que estigui a l'alçada dels homes i dones que ens han precedit en la lluita, al nostre país i arreu del món.

IVAN MIRÓ • MEMBRE DE L'ASSEMBLEA DE BARRI DE SANTS

"Hem de reaprendre a organitzar-nos col·lectivament"

Com valoren la participació institucional a Barcelona?

En una metròpoli com Barcelona, la participació institucional està ferriament dissenyada per vetar totes les opcions polítiques que qüestionin la governabilitat capitalista de la ciutat. El propi sistema electoral dificulta l'entrada de les candidatures que no comptin amb prou recolzament mediàtic i/o empresarial, la circumscripció de ciutat menysprea les realitats sociopolítiques dels barris i privilegia l'endogàmia del sistema de partits i els espais per exercir un control social democràtic dels càrrecs electes són o bé inexistents, o directament una farsa. A ningú se li escapa que la gerència d'una ciutat-empresa com Barcelona està en mans de l'oligarquia financera, comercial i immobiliària de la

ciutat i que les retòriques participatives són, simplement, una broma pesada. Per tant, el camí per la transformació social passa per articular formes de fer política radicalment asimètriques a les de la democràcia representativa.

Quines són aquestes altres formes?

Promoure una reapropiació global de la política per part de la gent; incentivar totes aque-

lles iniciatives que suposin obrir espais de democràcia directa a nivell local, ja sigui consolidant experiències en l'àmbit de la comunicació popular, ja sigui fomentant xarxes d'economia social i cooperativa o creant marcs amplis i unitaris de discussió, elaboració i execució de projectes que suposin una alternativa al model neoliberal i/o estatista de gestió del territori, de l'educació, del lleure, del consum o de la salut. No podem aspirar a canvis polítics fonamentals a través de la via institucional si no creem contrapoder a una hegemonia capitalista present en tots els àmbits de la vida. Hem de reaprendre a organitzar-nos col·lectivament, empoderar-nos per generar conflicte i contradiccions al poder establert i ser capaces d'autogovernar les nostres vides.

GEMMA UBASART • EXREGIDORA DE L'ALTRAVEU (CAV)

"La potencialitat de les candidatures és l'arrelament social local"

Quins reptes principals es plantegen en el treball municipalista?

Un dels reptes que es plantegen a les candidatures alternatives, però també al conjunt de col·lectius i iniciatives municipalistes, és l'adquisició de competència tècnica i també una millor coordinació entre totes aquestes experiències diverses. Si pretenem influir en els processos d'elaboració de polítiques públiques locals (i no només), caldrà que ens dotem de competència tècnica. Pot sonar paradoxal, però aquesta és necessària per poder continuar fent política, decidint el futur de la nostra comunitat i veient més opcions que aquelles que se'ns plantegen des del govern, els partits polítics tradicionals o els tècnics de les administracions. Cal sortir de falses neu-

tralitats tècniques o dels discursos estrictament ideològics sense plasmació material. En aquest sentit, l'objectiu seria no tant sols resistir, sinó també imaginar, innovar, crear.

Però, aquests reptes es poden afrontar des de l'àmbit estrictament municipal?

La potencialitat del treball de les candidatures o iniciatives d'aquest tipus és l'arrelament social local: el municipi o el

barri com un espai més proper i, per tant, privilegiat d'intervenció política. Ara bé, això no vol dir que tot ho puguem fer sols i soles. Necessitem parlar amb altres realitats per intercanviar coneixements, per compartir experiències de democràticització, per establir una agenda comuna, per construir un municipalisme alternatiu entès com a moviment. La coordinació és necessària, però no pot funcionar qualsevol estructura. Hem de fugir d'opcions fàcils o de calcs d'altres realitats culturals i polítiques; cal treballar en un tipus de coordinació en xarxa més que en una idea de partit o d'àrea homogènia. En definitiva, crec que és necessari coordinar-nos, però sense perdre la nostra força i la nostra raó de ser: el treball polític des de la proximitat.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL • AMB LA COL·LABORACIÓ D'ERC, L'OBJECTIU ÉS ARRIBAR AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

La llei de la memòria històrica s'oblida de les víctimes de l'any 1978

Les famílies de Gustau Muñoz i Agustín Rueda demanen que la llei de la memòria aprovada pel PSOE i IU-ICV també repari els activistes polítics assassinats durant la transició.

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Les víctimes de la repressió de la dictadura de Franco han vist reconegut el seu patiment per part de l'Estat, encara que sigui mínimament i amb uns indemnitzacions exigües, gràcies a la llei de la memòria històrica. Algunes víctimes de la policia espanyola, però, han quedat fora de la normativa i, per tant, no rebran cap reparació pel fet d'haver estat assassinades o torturades uns mesos més tard de la data límit marcada per la llei. És el cas de l'anarquista Agustín Rueda -mort l'abril de 1978 després d'una pallissa brutal dels funcionaris de la presó de

La llei només indemnitza les víctimes entre el 18 de juliol de 1936 i el 6 d'octubre de 1977

Carabanchel- o de l'independentista Gustau Muñoz -mort a causa d'un tret directe al pit en una manifestació de l'Onze de Setembre l'any 78. Només per uns pocs mesos, l'Estat no els considera víctimes de la dictadura i, per tant, se n'ha oblidat.

Trenta-un anys després, les famílies de Rueda i Muñoz, amb la col·laboració d'ERC, volen portar el seu cas al Congrés. Ni oblidar ni perdonar. La llei de la memòria només recorda i indemnitza les víctimes entre el 18 de juliol de 1936 i el 6 d'octubre de 1977. Amb l'excepció, això sí, dels que haguessin estat

condemnats pels tribunals franquistes de pertànyer a una organització armada, com el cas del filmografiat Salvador Puig Antich -membre del MIL- o de militants d'ETA als anys 60 i 70. Ara per ara, l'objectiu de la proposició no de llei d'Esquerra és que la llei de la memòria històrica recordi totes les víctimes almenys fins l'entrada en vigor de la Constitució, el gener de 1979. El diputat d'ERC i impulsor del projecte, Joan Tardà, va explicar en unes declaracions al diari *El Punt* que aquests assassinats polítics són "preconstitucionals" i haurien de ser "perseguits i reparats com els de la dictadura". El text, que serà defensat a la Comissió Constitucional presidida per José Bono, exigeix al govern espanyol que elabori un informe sobre les víctimes del 1978 i, si s'escau, els reconegui reparacions i indemnitzacions com a últimes víctimes de la dictadura.

Actualment, amb majoria del PSOE i el PP al Congrés, la missió d'ampliar els terminis de la llei de la memòria és pràcticament impossible. Tot i això, els germans i germanes d'Agustín Rueda -que viuen a Sallent- i de Gustau Muñoz -a Girona- i els grups de suport -com el Col·lectiu d'Amics d'Agustín Rueda o organitzacions de l'esquerra independentista en el cas de Muñoz- no es rendiran i volen aprofitar la iniciativa d'Esquerra per tornar a reivindicar justícia, trenta anys després. Els homenatges a aquestes dues víctimes, que van ser nombrosos durant els anys 80, han reviscolat l'últim any. En el cas d'Agustín Rueda, fins i tot s'ha plantejat la possibilitat d'editar un llibre biogràfic properament. L'objectiu, segons expliquen, és que arribi al moment de la discussió al Congrés amb el màxim suport polític i social.

BARCELONA

Mort per un tret de la policia en una manifestació de l'Onze de Setembre

Un tret disparat a pocs metres de distància li va entrar pel pit i li va destrossar el cor. Les urgències mèdiques del dispensari Pere Camps, al nucli antic de Barcelona, no van poder fer res per aturar l'hemorràgia. Gustau Muñoz, un noi de setze anys militant del PCE (internacional), va morir assassinat durant una manifestació l'Onze de Setembre de 1978. El jove corria pel carrer Ferran fugint de les càrregues policials però, just a l'alçada de l'antic Sindicat de Banquers, va caure abatut per una bala. Encara es desconeix qui va ser l'assassí. "Si s'hagués quedat a casa, no li hauria passat res", diuen que va cridar un dels antdisturbis que encerclaven els activistes. La manifestació convocada pel PCE (internacional), que s'havia desmarcat de la marxa unitària, havia estat il·legalitzada per la Delegació de Govern espanyola. Un dels germans del Gustau, Marc Muñoz, va estar al seu costat durant tota la manifestació, però en les últimes corredisses el va perdre de vista. Minuts després, se'l va trobar inconscient a terra. Ja no hi havia res a fer. La denúncia que van posar va acabar en no-res. Gustau Muñoz no va tenir gaire temps per l'activisme polític, però havia participat en desenes de manifestacions. Aficionat a l'escalada, va ajudar a penjar una pancarta a Montserrat en protesta pel consell de guerra a Els Jòglars.

SALLEN

Una brutal pallissa a la presó de Carabanchel el va destrossar

"Va ser una pallissa intensa, prolongada i tècnica", explicava l'any 1982 el fiscal del cas d'Agustín Rueda. El cos, segons les fotografies d'un funcionari de presons, va quedar destrossat, amb desenes d'hematomes i sang per tot arreu. Deu funcionaris van ser condemnats per les tortures patides durant tres hores pel jove anarquista de Sallent. Els policies volien saber qui havia excavat un túnel d'uns 40 metres per fugir de la presó de Carabanchel. L'interrogatori, seguint les normes de sempre de la policia franquista, va ser un malson esgarriat. Agustín Rueda, anarquista, de 24 anys, fill d'immigrants i nascut a les colònies mineres de Sallent, va acabar morint, segons va confirmar el judici als anys vuitanta, a causa d'aquella pallissa brutal. La germana d'Agustín, María Rueda, va ser qui va anar a Carabanchel a recollir el cadàver. Agustín Rueda va acabar a

la presó després de ser capturat a la frontera amb França amb una motxilla plena d'explosius. Després d'una joventut lligada a les vagues mineres de Sallent i d'anys de feina per

millorar les condicions del seu barri, l'any 76 es va exiliar. Tot i que no va arribar a enquadrar-se en cap organització, sempre va ser molt proper als grups anarquistes.

VÍCTIMES MORTALS DE LA TRANSICIÓ A CATALUNYA

Des de la mort de Franco fins a la proclamació de la Constitució, Catalunya va viure en un clima de violència política. Les forces policials de l'Estat i els grups d'extrema dreta es van obstinar en les seves pràctiques habituals -segons Amnistia Internacional, pallisses a la presó, venjances parapolicials o repressió de manifestacions- per no marxar amb les mans buides. Desenes d'activistes polítics van morir a tot l'Estat durant els anys de plom de la transició.

- * Carlos Gustavo Frecher, en una manifestació. 11 de setembre de 1977.
- * Juan Peñalver, treballador de la revista *El Papeo*. 20 de setembre de 1977.
- * Agustín Rueda, anarquista. 14 de març de 1978.
- * Gustau Muñoz, membre del PCE (i). 11 de setembre de 1978.
- * Jordi Martínez de Foix, membre del PCE (i). 14 d'octubre de 1978.
- * Martí Marcó, militant de Terra Lliure. 28 de gener de 1979.
- * Félix Goñi, militant de Terra Lliure. 2 de juny de 1979.
- * Juana Caso i José Muñoz, veïns de Mataró. 30 de novembre de 1980.

Des de la DIRECTA, demanem a les lectores que, si coneixen més casos de víctimes mortals durant la transició (aproximadament, 1976-1982), ens ho comuniquen al correu electrònic: redaccio@setmanaridirecta.info

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'ARGENTINA • LA IMPREMTA INDUGRAF ÉS UNA DE LES ÚLTIMES EMPRESES RECUPERADES

La crisi mundial anima les ocupacions de noves fàbriques

MAJOSIS CARBAÑULS

Mobilitzacions en contra del tancament de la impremta Indugraf a Buenos Aires posteriorment okupada pels treballadors

Majo Siscar Bañuls
Buenos Aires

A punts acabats d'eixir de la impremta. A Buenos Aires, just ara, començarà el curs. Això no tindria res de particular si no fora perquè es tracta d'un dels primers treballs que fan els treballadors de la impremta Indugraf després que el seu cap tancara la fàbrica d'un dia per l'altre i sense avisar el 24 de novembre de 2008.

Juan Carlos Martínez i els seus fills Jorge i Ramón Martínez eren els amos d'Indugraf des de feia 40 anys. 88 persones, algunes d'elles amb una vintena d'anys d'experiència a l'empresa, treballaven amb ells. El dilluns 24 de novembre de 2008, els treballadors van arribar a les sis de la matinada -com de costum- per començar la jornada laboral i es van trobar amb un cartell on es llegia: *Tancat per vacances*. A les deu del matí, van començar a arribar telegrams a les cases respectives per anunciar-los l'acomiadament.

Se'ls devia l'equivalent a dos salaris mensuals i moltes cotitzacions a la seguretat social. "Ens estaven pagant amb retards i malament des de l'any 2001, però durant els darrers tres anys es van endeutar molt. No ens aportaven

la seguretat social i ens pagaven de manera fraccionada. El nostre salari és de 1.500 pesos en amunt i ens pagaven dos-cents pesos per setmana. El 21 de novembre, per exemple, ens van pagar els dos-cents pesos habituals", explica Noemi Tejera, una de les treballadores més joves, que porta vuit anys a l'empresa. Un company seu, Hugo Caballo, assegura que el tancament els va agafar "amb la guàrdia baixa" perquè, tot i que els retards en el pagament eren habituals, continuaven produint i tenien encàrrecs pendents. Els últims tres anys van ser una bona època per treballar, però no per pagar-nos. I havíem tingut conflictes importants: vagues, signatura de compromisos que mai s'acompliren, mesures de força... els donàvem l'oportunitat de cobrar ara el 40% i després el 60% i no complien. "O complien un mes i després no", afegeix.

A més dels salaris pendents, la situació dels treballadors empitjora perquè no han rebut ni rebran cap indemnització i els sous de l'atur, a l'Argentina, oscil·len al voltant d'uns 500 pesos -poc més de 100 euros. Una quantitat insuficient per viure al país i menys a una ciutat com Buenos Aires.

"En veure'ns en eixa situació vàrem fer la denúncia al sindicat, després

ens vàrem reunir amb el Ministeri, però els patrons no s'han presentat mai i ni el sindicat ni el govern ens donaven cap solució", segueix Caballo. "Llavors, vam decidir prendre la fàbrica per poder conservar el nostre lloc de treball", aclareix una tercera treballadora, Marina Ribero. Tots tres es defineixen com a gent poc militant fins al moment. Però

"Apliquem l'essència del cooperativisme, és a dir, conjuguem el fet social i el comercial"

ara han vist que l'única sortida era l'ocupació: "l'única solució és la resistència, quedar-se i continuar lluitant. Hem donat molts anys de treball a l'empresa i ells no ens han pagat el que ens corresponia i ens han donat les vacances quan han volgut. Ara els caps estan desapareguts i tenen deutes amb els bancs. Hi ha més de 200 xecs rebutjats i no tenim indemnització, només falta que ens peguen", narra Caballo.

I és que, des que van ocupar la impremta el 10 de desembre, han hagut de suportar la fustigació dels sindicats, la policia i el govern municipal i nacional. Però, alhora, han rebut la solidaritat de desenes d'organitzacions, cosa que ha permès que es mantinguessin allà i conservessin les màquines, malgrat les amenaces de desallotjament.

Des del mes de febrer, tornen a treballar gràcies a l'encàrrec de l'alumnat de la facultat de Ciències Exactes de la Universitat de Buenos Aires. Des de llavors, continuen fent coses encara que la feina no és contínua. De moment, s'han constituït en cooperativa legal i estan lluitant perquè el govern aprovi l'expropiació de la fàbrica per poder feinejar amb naturalitat i adreçar-se a tota mena de clients.

El cas d'Indugraf és l'exemple recent d'un fenomen que va començar arran de la crisi financera de 2001 a l'Argentina, quan començaren a tancar empreses a tort i a dret. Actualment, hi ha més de 150 empreses que funcionen sota el control dels treballadors després que els patrons les feren fracassar. Hi ha impremtes, fàbriques ceràmiques, carnis, tèxtils i fins i tot un hotel.

Marcelo Ruarte, treballador de la cooperativa Hotel Bauen -que s'auto-

gestiona des de 2004-, subratlla la importància del procés d'ocupació. En este sentit, al·lega que "la presa de l'empresa és un procés dur perquè comporta molt temps sense ingressos i de viure en la incertesa però després et dignifica i t'empodera". Així s'han polititzat i han establert una gestió més transparent, més solidària. "Apliquem l'essència del cooperativisme, és a dir, conjuguem el fet social i el comercial". Per exemple, tracten d'anar rotant les feines perquè tothom aprengui a fer de tot i trencar la divisió del treball, "o facilitem la formació externa dels companys".

El cas d'aquestes dues cooperatives pren més força que mai en el context de crisi econòmica global i s'aixeca com una alternativa a la desocupació que creix per tot arreu.

"Indugraf és el cim de la muntanya. Ara cada vegada hi ha més casos i en qualsevol moment tornarà a explotar massivament com l'any 2002. Ara som una de les primeres empreses recuperades de la crisi mundial. I això està jugant en contra nostra amb el govern. Però alhora "molts gremis ens recolzen perquè, si nosaltres arribem a bon port, serà un gran incentiu per molts altres companys", conclou Caballo.

, espai directa

PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info

Aquesta setmana també publiquem un suplement amb les novetats editorials. El trobareu a les parades de Sant Jordi.

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA
Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU
Taverna Itaca • Pallars, 230
Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77
CLOT

La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22
NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls, 82
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal • Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34
Quiosc Colom • Rambles

Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles
Llibreria Medios • Valldonzella, 7

SANTS

Certrre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Llinars, 44
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREQUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2
La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Bar Linea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodega • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal • Sant Julià, 20

Subscriptores i subscriptors: Ja el tenim aquí.
Aquesta setmana amb la vostra DIRECTA us farem entrega del CD 100 Lluïtes. Milers de veus, un recull dels 100 primers exemplars de la Directa en pdf.

Aquest Sant Jordi regala altres punts de vista

La indirecta. Una entrevista a l'esquerra

Des de Noam Chomsky o Naomi Klein fins a Neus Català o Arcadi Oliveres, el llibre ofereix una àmplia panoràmica de visions al voltant de qüestions com la pobresa, les migracions, el món laboral, el pacifisme, l'ecologia, els mitjans de comunicació...

Aconsegueix el teu exemplar a
www.viruseditorial.net

virus

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
 Adreça _____ Correu electrònic _____
 Telèfon _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

INTERNET

Els responsables de The Pirate Bay són condemnats a un any de presó

Continua el setge contra els sistemes d'intercanvi d'arxius via xarxes P2P

Enric Borràs Abelló

Els quatre fundadors i responsables de The Pirate Bay (thepiratebay.org), el portal d'intercanvi d'arxius via P2P amb més trànsit del món, han estat condemnats a un any de presó. El procés legal dut a terme per un tribunal d'Estocolm (Suècia) ha durat tres anys i, a més de la presó, els reclama una indemnització de 2,7 milions d'euros. El tribunal els ha declarat culpables d'ajudar a distribuir material protegit per drets d'autor, però els responsables del portal ja han apel·lat la decisió judicial. El recurs pot trigar uns anys més a resoldre's i, mentrestant, el portal continua actiu. Amb l'objectiu d'ajudar-los a pagar les indemnitzacions milionàries, hi ha internautes que ja han començat una campanya

de recollida de fons. Però els fundadors de The Pirate Bay els han demanat que no ho fessin a través del bloc: no volen que ningú aplegui diners ni que els hi enviïn perquè diuen que no pagaran aquestes multes. En canvi, demanen als internautes que obrin més portals d'intercanvi d'arxius, que protestin als seus blocs i que facin grups de pressió. Als europeus, a més, els demanen que votin el Partit Pirata a les eleccions de la Unió.

Just abans del judici, els responsables del portal -Peter Sunde, Fredrik Neij, Gottfrid Svartholm i Carl Lundström- van dir que tenien l'esperança que els declararien innoents perquè, durant una de les últimes vistes, l'acusació va haver de retirar la meitat dels càrrecs. Els volien culpar d'infringir els drets d'autor, però la justícia sueca no conside-

ra que The Pirate Bay violi els drets d'autor perquè no té documents amb copyright als servidors ni en ven, tan sols posa en contacte els usuaris que tenen els arxius amb qui se'ls vol descarregar.

El procés contra The Pirate Bay, el van començar multinacionals dis-

cogràfiques, distribuïdores i productores de cinema com Universal, Warner Bros, MGM, EMI, 20th Century Fox, Columbia Pictures i Sony BMG. Al·legaven pèrdues milionàries i van reclamar una indemnització de més de nou milions d'euros als responsables de The Pirate Bay.

> Els mitjans lliures s'organitzen

Membres de ràdios lliures, televisions comunitàries, publicacions alternatives i portals de contrainformació es reuniran el dissabte 25 d'abril per tractar problemes i inquietuds comunes. La Trobada de mitjans del 3r sector de la comunicació, convocada per l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS), pot ser el punt de partida d'una futura "xarxa catalana de mitjans comunitaris, lliures i alternatius" que permeti adoptar estratègies comunes davant d'alguns dels reptes als quals s'enfronten. L'ACS esmenta quatre aspectes en concret que creu especialment rellevants: el desenvolupament de les lleis de l'audiovisual de Catalunya i de l'Estat, que poden afectar els canals de ràdio i televisió comunitàries; la possibilitat d'establir estratègies comunes per fer més visibles els mitjans alternatius; els coneixements tecnològics per fer més eficaços els projectes, i les estratègies per fer entendre a les administracions el potencial d'aquesta mena de mitjans. Per parlar de tot plegat, s'ha preparat un programa de debats que durarà tot el dia i es farà a l'Hangar (hangar.org), a Barcelona. A més de la discussió, també s'hi presentaran eines de programari lliure que poden resultar útils per als projectes de comunicació alternativa. EBA

TELEVISIÓ

RTVE tindrà menys publicitat

El govern espanyol es planteja reduir la publicitat per afavorir els canals privats

Manuel Torres

El govern espanyol ha anunciat que vol reduir la publicitat a Televisió Espanyola (TVE). Actualment emet onze minuts per hora i la UE n'admet dotze com a molt. Els sindicats veuen amb preocupació la mesura perquè, si s'apliqués, minvaria els ingressos de la corporació estatal, que ja ha perdut prop de 4.000 llocs de treball a causa de l'ERO de l'any 2008. Des del portal Comunicacio21.com opinen que, amb aquesta decisió, Zapatero vol fer que les cadenes privades siguin més favorables al govern.

Segons aquest pla, el model de subvenció de la televisió pública passarà a funcionar amb una assignació dels pressupostos estatals, un sistema molt diferent al d'altres models, com el de la BBC. Els ingressos d'aquesta cadena pública britànica, que no emet publicitat, provenen d'un cànon de prop de 200 euros per televisor i de la venda de programes de tot tipus de format a d'altres cadenes, fet que ha convertit la BBC en un referent de televisió pública a escala mundial.

També hi ha el model alemany, recentment adoptat per Sarkozy, que

no permet l'emissió de publicitat durant l'horari de màxima audiència ni entre les vuit del vespre i les sis del matí i que obliga les cadenes privades de televisió a pagar una quota mensual. En el cas de França, aquest cànon és un impost del 0,9% per les operadores d'Internet i d'entre l'1 i el 3% dels ingressos per publicitat de les televisions privades.

En aquest nou marc, el diari *El Mundo* ha denunciat a través d'una notícia publicada el 17 d'abril que TVE ha pagat vora sis milions d'euros pels drets d'emissió de dos partits de futbol, les finals de la Copa i la

Supercopa. La venda d'espais publicitaris dins d'aquest espectacle de masses permetria recuperar la inversió feta per TVE.

Les xifres dels contractes d'aquesta mena de negoci no s'acostumen a fer públiques. Però, aquesta vegada, empreses com Tele 5, que pensaven aconseguir aquests drets a meitat de preu, s'han irritat. Amb aquest exemple ja queden prou clars quins són els interessos que té el lobby de les televisions privades, Uteca, perquè no es pugui emetre publicitat en cap de les televisions públiques.

> L'EcoDiari fa un any

El diari digital d'informació sobre ecologia i medi *EcoDiari.cat* va celebrar el seu primer aniversari el dia 14 d'abril. Segons els responsables del projecte, durant aquests dotze mesos, el portal s'ha consolidat com un referent obligat entre entitats, persones o administracions relacionades amb l'ecologia política i el conservacionisme. Arriba al primer any amb 120.450 visites acumulades, una mitjana de 4.532 usuaris únics al mes i 440.180 pàgines servides. JGV

FREQÜENCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.3FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

KASAL DE JONES DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicic, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestorian:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Res-te'n soci/s cia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

lite raldia *

L'Euskal Herria d'arribat en la literatura

23 d'abril: L'Euskal Herria d'arribat en la literatura
24 d'abril: Mugen estatuak: hitza, india eta musika
30a: Eider Rodríguez: el dolor
Gmialg: IK, club de lectura
Horagla/Carne de l'escriptor
Eider Rodríguez
8m: Mihuzen
9m: Bertso afaria
13m: Victor Aizandre
Presentació de llibre
La paraula contra el mur
15m: Mit de poemes
16m: Ruta literària per Barcelona
20m: La guerra civil a la literatura basca
22m: Leire Bilbao i Castillo Suarez
Recital poètic
23m: Mediol Etxarte. Concert poètic

www.literaldia.com

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

UN EQUIP DE CATALANS IMPULSA L'ICTINEU 3

Narcís Monturiol i Estarriol: l'inventor revolucionari

La cara més compromesa del creador dels Ictineu als 150 anys de l'aparició del submarí

ELOI DE MATEO

Pere Forès construeix l'Ictineu 3

En declaracions a la DIRECTA, Pere Forès -codirector de l'empresa Ictineu Submarins S.L. i *alma mater* del projecte- ens comenta: "La idea de fer un submarí, fa dècades que la tinc. L'any 2004 va prendre cos quan jo treballava en un submarí científic a l'illa de les Açores". Igual que Narcís Monturiol, s'envolta d'un equip i comencen a estudiar els més de 500 submarins civils que s'han construït al món, a pensar en el tipus de nau que volen fer i en la manera de finançar-la. "Volem construir el submarí de Catalunya. Quan vam anar a la Generalitat a presentar-los el projecte, ens van dir que comencéssim nosaltres i que ja s'hi afegirien més tard: encara els estem esperant". Pel tipus d'empresa que són, de construcció científica i no d'aplicació científica, no encaixen dins les normatives de les subvencions ni dels concursos, per tant, es queden fora de les subvencions. Tot i les dificultats en el finançament, el projecte avança i, com indica Forès: "amb els diners que tenim podem aguantar fins al juliol". Alhora, comenta, satisfet: "ja tenim l'enginyeria de l'Ictineu acabada, la certificadora ens ha aprovat els càlculs -sense la seva aprovació no ens assegurarien. Hem encarregat la construcció del buc de pressió, la part més important de la nau. D'aquí sis mesos tindrem aquesta peça acabada i, si tot va bé, vararem l'Ictineu 3 l'any que bé. Si pot ser, en

el marc dels actes de l'Any Monturiol, que s'acaba a mitjans de 2010". Parlant de Narcís Monturiol amb Pere Forès un s'adona de dues coses: del coneixement que té de la seva obra i de la profunda admiració que sent pel personatge. "Davant d'en Monturiol, jo em trec el barret. No només perquè va aconseguir mil milions de pessetes de l'època amb capital privat per finançar les obres dels seus submarins, sinó també perquè va ser un revolucionari estimat pel poble i un creador genial que no va parar d'inventar durant tota la seva vida. És la persona més important en navegació submarina del segle XIX i la primera meitat del XX". Del món? "Del món!" -respon- i afegeix: "Tècnicament només va tenir èxits i, contràriament al que passa sovint, no va tenir cap accident en les més de 70 immersions que va fer. Volia fer una nau que funcionés com un peix, per això es va passar moltes hores estudiant el comportament dels peixos. Crec que els propis catalans l'hem valorat poc". Per acabar, ens comenta que "les activitats de l'Any Monturiol les ha finançades, principalment, l'Ajuntament de Figueres i el Centre Català de Recerca Submarina" -que ell codirigeix- i ens recorda que el dia de Sant Jordi es posarà a la venda la traducció al català del llibre de Matthew Stewart *El Somni de Narcís Monturiol*, la història extraordinària de l'inventor que volia salvar el món.

ELOI DE MATEO

Aquest 2009 és l'Any Monturiol. El proper 28 de juny farà 150 anys que l'Ictineu o Nau Peix va varar al port de Barcelona. Naixia, així, el primer submarí dissenyat pel geni empordanès.

Raül Supervia
cultura@setmanaridirecta.info

A la pàgina web de la celebració de l'Any Monturiol, hi trobem, entre altres coses, algunes de les solucions tècniques que l'inventor figuerenc va idear pels seus submarins i que es continuen utilitzant: "la construcció en doble buc, la plena operativitat de moviment en tots els eixos i la col·locació d'un motor en immersió. Actualment els submarins moderns encara mantenen les formes del segon Ictineu i l'atmosfera artificial es crea tal com ell la va resoldre, és a dir, produint oxigen i purificant l'aire a través de l'extracció del gas carbònic".

Monturiol, de formació autodidacta, tenia coneixements de física, química, hidrostàtica, oceanografia, mecànica, fisiologia, pintura i literatura. Aquests coneixements el van ajudar a dissenyar i construir altres invents: un rellotge de paret amb rodes de fusta, una màquina de fer papers pautats, una màquina de fer cigarretes, una màquina per assecar paper engomat i un canó portàtil que, com ell deia, "servirà per matar carlins". En va projectar d'altres: una màquina de serrar pedra, un ocell mecànic, un llustre especial per les sabates, un telescopi cònic, un tramvia funicular i

un mètode per conservar aliments. També va dedicar-se a la política i al periodisme. El documental *Monturiol, tècnica i compromís social* ens ajuda a saber més de la vida d'aquest geni dels Països Catalans.

Genialitat al servei de la República
Després d'arribar a Barcelona i amarat dels ideals republicans, va treballar dos anys de redactor al diari *El Republicano* (1839-1841) i va militar al Partit Republicà. Les consignes revolucionàries que publicaven van ser l'excusa perquè l'exèrcit assaltàs la redacció. Monturiol es va escapar. L'any següent, va combatre en la bullanga -revolta popular- coneguda com *La Jamància*. Era capità de la Milícia Nacional i, després de lluitar a Girona i Barcelona, va resistir al castell de Sant Ferran de Figueres. Esclafada la bullanga, Monturiol va marxar a Madrid. Va aprendre l'ofici de caixista, va tornar a Barcelona i es va casar amb Emilia Mata.

Mesos després, va publicar vuit números de la revista *La madre de Familia*, a través de la qual -moderadament- reivindicava els drets de la dona. L'any 1847 va llegir *Viatge a l'Àfrica*, d'Ettienne Cabet, un dels pares del comunisme utòpic. Seduit per les idees cabetianes -creació d'una societat més justa mitjançant l'abolició de la

propietat privada i la socialització dels mitjans de producció- i amb l'ajuda d'un amic, va editar *La Fraternidad*, un setmanari cabetà. A les seves planes hi va escriure: "Jo sóc un revolucionari, però revolucionari pacífic, revolucionari d'idees, revolucionari de consciències". L'any 1848, empesos per la declaració de la República Francesa, van publicar un article que va provocar les iras del govern, que va saquejar la impremta i va suspendre la publicació. Llavors, Monturiol es va exiliar a Perpinyà. Mesos després, va tornar a Barcelona i va editar una altra publicació cabetiana, *El Padre de Familia*.

Va treballar en els diferents Ictineu durant més de dotze anys fins que les naus van ser embargades, desguassades i venudes com a ferralla. El 1873 es va declarar la Primera República. Monturiol va ser triat com a diputat de les Corts per la demarcació de Manresa. Després del cop d'estat del general Pavia, va tornar a Barcelona i va escriure el primer tractat sobre navegació submarina -*Ensayo sobre el Arte de navegar por debajo del agua*-, que es va publicar cinc anys després de la seva mort. El 6 de setembre de 1885, el cor de Narcís Monturiol es va aturar.

+ INFO

www.ictineu.cat

LIBRES

Tot assajant la independència

L'editorial Duxelm publica els textos guanyadors del primer Premi d'Assaig Independentista dels Països Catalans

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Sovint l'independentisme peca -d'altra banda, com tots els ismes- d'un excessiu reduccionisme ideològic que l'encorseta políticament entre els quatre o cinc eslògans de torn. Per això són saludables iniciatives com la del primer Premi d'Assaig Independentista organitzat per l'associació cultural Sa Meua i patrocinat per la web Racó Català. L'objectiu del premi és promoure la generació d'idees i el debat a l'entorn de diferents temàtiques centrals del corpus ideològic independentista, per renovar el discurs i aportar nous arguments. L'èxit de participació de la primera edició, celebrada el 2008, fou sorprenent: més d'un centenar d'aportacions. Un jurat s'encarregà de seleccionar els millors textos, que ara han estat recollits en un llibre publicat per l'editorial Duxelm.

El model proposat pels impulsors del Premi ha estat, si més no, curiós: al llarg de mig any, cada mes els organitzadors proposaven un àmbit de treball i els participants del concurs tenien trenta dies per

elaborar les seves aportacions. Un format que, ja d'entrada, limita la longitud i l'aprofundiment dels textos presentats: en la majoria de casos ens trobem davant d'escrits que realitzen encomiables esforços de concreció i síntesi. Els eixos sobre els quals s'ha prioritzat la recerca són la territorialitat, la llengua, el "full de ruta" -és a dir, l'estratègia en les lluites d'alliberament nacional-, la catalanofòbia i l'autoodi i la lluita armada i la repressió en el procés històric català. El darrer àmbit, que els organitzadors bategen com "el somni", recull aportacions més literàries sobre com serà la futura Catalunya independent.

Ampli espectre ideològic

L'espectre ideològic dels guanyadors és divers. Hi trobem, per exemple, el filòleg, periodista i professor del Priorat Jordi Martí Font, col·laborador de la DIRECTA i coordinador -entre moltes altres militàncies- de la revista *Catalunya de la CGT*. Martí va resultar guanyador en l'àmbit temàtic de la territorialitat amb el text *O ens recobrem en la nostra unitat...*, en referència a la cita històrica de Joan Fuster.

L'escriptor i periodista Ricard Biel, col·laborador habitual de la revista *Benzina*, ha estat el guanyador de l'àmbit de llengua amb el text *El català, encara*. Dins aquest apartat, també han estat reconeguts els textos de Pere Mayans, Jordi Geronès i, amb una menció especial, el del militant veterà del PSAN Alexandre Pineda. Biel també escriu el text guanyador en l'àmbit antirepressiu: *Estats del terror versus lluita armada*.

En l'àmbit anomenat *full de ruta* -sobre estratègies per l'alliberament nacional- i en l'àmbit sobre catalanofòbia i autoodi, el guanyador ha estat el psicòleg i militant del sector crític d'ERC Moisès Martí. En el primer cas amb el text *Consumir i construir, el millor full de ruta* i en el segon amb *Trets conductuals de l'autoodi i l'autoestima*.

El darrer apartat d'aquest peculiar concurs d'assaig versa sobre el que els organitzadors del concurs anomenen "el somni", que no és més que un àmbit on encabir tota mena d'especulacions literàries sobre el futur Estat català. El guanyador ha estat el militant de Maulets de la Vall del Ges Jordi Moreno, de 24 anys, amb el text *Feu-vos sentir, un relat curt ambientat l'any 2045 en què un hipotètic professor d'història explica a uns alumnes de batxillerat el procés pel qual els Països Catalans es van independitzar*.

D'ara endavant, Premi Xirínacs

L'èxit de la primera edició del Premi d'Assaig Independentista ha fet que la iniciativa tingui continuïtat. Enguany, l'associació Sa Nostra ha comptat amb la col·laboració de la Fundació Xirínacs, per la qual cosa el premi s'ha rebatejat amb el nom del qui va ser, precisament, un dels pensadors més prolífics i potents de l'independentisme: Lluís Maria Xirínacs. El segon Premi d'Assaig Independentista començarà el proper mes de maig i seguirà el mateix mètode de la primera edició. En aquesta nova convocatòria, les temàtiques seran: dignitat nacional, velles realitats i noves minories, economia i alternatives, Espanya armada, "Jo també sóc amic d'ETA" i "Carta al Borbó".

Primer Premi d'Assaig independentista

Diversos autors
Duxelm, 2009
www.premixirinacs.cat

L'Ateneu de Sant Feliu recupera l'ideari educatiu

La Universitat Social Lliure Autogestionada obre les portes a l'educació permanent i emancipadora

Joan Díez, president de l'Ateneu Santfeliuenc i Jordi Porta, president d'Omnium Cultural, a l'acte de presentació de l'USLA.

Maia Riba
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Universitat Social Lliure Autogestionada (USLA) es va presentar el mes de març a l'Ateneu santfeliuenc de la capital del Baix Llobregat. A través d'aquesta iniciativa, l'Ateneu es planteja recuperar l'ideari educatiu dels seus orígens adaptat a l'actualitat. A partir de diferents jornades obertes i participatives de creació i intercanvi de coneixements, pretén reivindicar la funció emancipadora de l'educació, que no només és patrimoni de l'Estat. Del 22 al 25 d'abril i coincidint amb la mort -ara fa deu anys- del poeta José Agustín Goytisolo, han organitzat unes jornades poètiques, amb una xerrada i un recital a càrrec de les trobades literàries de l'Ateneu.

El nom de la universitat és prou clar sobre els seus objectius: aspira a accentuar la dimensió social i es defineix com a universitat lliure, entroncant amb la tradició pedagògica llibertària de la Institución Libre de Enseñanza de Giner de los Ríos i de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia. A la vegada, s'autodefineix com a autogestionada, ja que parteix d'una estructura administrativa pròpia i de la participació col·lectiva en les estructures de gestió.

Des de l'USLA entenen que la funció educativa dels ateneus -originària del segle XIX- ha canviat. L'estat garanteix el dret universal a l'educació i, per tant, aquest tipus d'associacions ja no han de suplir els poders públics per garantir l'ensenyament entre les classes populars. És per això que, durant la seva presentació al públic, van deixar clar que l'educació com a dret humà no ha de sotmetre's només a les etapes educatives reglades, sinó que ha de ser permanent al llarg de tota la vida.

Activitats programades

L'USLA ja té un programa d'activitats i començarà amb el seminari titulat *Sant Feliu de Llobregat i el final de la Guerra Civil*, que inclourà diverses conferències i activitats durant els mesos de maig i juny. També contempla visites als espais de la batalla del Segre i de l'Ebre i una visita al Museu Memorial de l'Exili. Dins els actes de la universitat, hi ha previst el IV Concurs Literari Laurel, que donarà els seus premis el mes d'octubre.

+ INFO

www.ateneusantfeliuenc.org/usla

, expressions

FOTOGRAFIA

Les fàbriques recuperades a l'Argentina

Una exposició mostra l'evolució del fenomen vuit anys després

L'esclat social que va provocar la crisi econòmica i política a l'Argentina a finals de 2001 és un passat recent que no només ha deixat empremta en l'imaginari col·lectiu, sinó que també ha deixat un bon nombre d'empreses recuperades pels seus treballadors (ERT) que demostren que la via de l'autogestió obrera és possible. Una exposició itinerant de fotografia i un documental ens mostren, vuit anys després, l'evolució d'aquesta experiència.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

La sensació de crisi permanent que vivia l'Argentina va tenir el seu major punt d'inflexió durant la dècada dels 90 a través de la implantació sistemàtica de les polítiques neoliberals, que van acabar trencant qualsevol possibilitat d'equilibri polític i econòmic. Entre 1997 i 2001, es van succeir 56 mesos de recessió continuada que, unida a una acumulació gegant de deute exterior i públic, va donar lloc a un procés de mobilització popular que ha quedat simbolitzat per les jornades del 19 i el 20 de desembre de 2001: un moment de ruptura que va costar la vida a 39 persones i que va fer que -en molt poc temps- la república canviés de president tres vegades.

Les grans manifestacions autoconvocades, les cassolades davant els

bancs, els saqueigs als supermercats, el moviment *piquetero*, les assemblees de barri i la circulació de monedes alternatives van ser les formes espontànies que va adoptar la revolta anticapitalista sota el lema significatiu *Que se'n vagin tots!*

Aquest va ser el context en el qual va emergir el moviment de recuperació de fàbriques per part dels treballadors. Empreses que, en molts casos, eren abandonades pels seus propietaris o que estaven en procés d'embargament. S'estima que, l'any 2003, hi havia prop de 150 empreses autogestionades pels treballadors.

Testimoni col·lectiu
Fábricas Okupadas és el títol de l'exposició de fotografies de Jerónimo Rivero resultant de la visita que va fer el 2007 a deu empreses recuperades. Les imatges han estat organitzades per l'antropòleg Thomas Prola a través

de textos que recullen diversos testimonis de treballadors. La mostra es completa amb la projecció del vídeo *Obreros del vapor*, realitzat per estudiants de la facultat de Belles Arts de la Plata el 2004.

Mentre les fotografies transmeten l'ambient general d'aquestes empreses, el vídeo documenta el procés seguit després de la fallida, el 2001, de la Papelera San Jorge fins

que, amb molt esforç, els seus treballadors van aconseguir adquirir-la en règim de cooperativa i va passar a anomenar-se Unión Papelera Platense. L'experiència col·lectiva es reflecteix, sobretot, en la manera com els seus protagonistes deixen clar que el capital humà és el més valuós que té una cooperativa, però que, sense unitat ni suport mutu, no és possible cap forma d'autogestió

com a manera de trencar amb el model econòmic tradicional de fàbrica privada.

"Al capitalisme no li fa gràcia que els negrets els robin les fàbriques i les facin caminar", diu un treballador. Mentre un altre assevera que "hi ha por de potenciar les cooperatives, por que es prodiguin". A la mostra *Fábricas okupadas* també hi ha testimonis com aquest que, amb els seus ben clavats a terra, afirma: "El gruix dels treballadors que recuperen una fàbrica volen treballar per assegurar la subsistència de les seves famílies. Després hi ha els lírics, que tenen la idea anticapitalista al cap". De tota manera, si ens atenim al present, no sembla que siguin temps per la lírica.

Fábricas okupadas

Ateneu Popular Nou Barris
Del 14 d'abril al 4 de maig
Casal de Joves de Sant Just Desvern
Del 2 al 16 de juliol
Centre Cívic Porta Sòller de Nou Barris. Del 9 al 31 d'octubre

Les persones ofegades per la hipoteca surten al carrer

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca reclama mesures immediates

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Graciela Méndez va rebre la notificació d'execució hipotecària fa poc més d'una setmana. A partir d'ara, disposa de 30 dies abans que el jutjat no fixi una data per subhastar casa seva i saldar part d'un deute amb el BBVA de 273.000 euros, més gairebé 150.000 d'interessos de demora i costos de l'execució judicial. El de Graciela -que viu amb la seva parella i amb tres criatures-, no és un cas aïllat. Les hipoteques impagades han arribat a màxims històrics. Davant d'aquesta situació, la Graciela i unes 130 persones més han creat la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que lluita per introduir mesures que ajudin la gent ofegada per aquests préstecs. El proper 25 d'abril han organitzat una manifestació "contra la condemna hipotecària".

"El meu cas és greu, però no és el més greu, ni molt menys. Hi ha molta gent que es troba en situacions pitjors a causa d'avalis solidaris" (l'avalador solidari també es converteix en deutor en cas que la subhasta no cobreixi el deute). Graciela va contractar un préstec per valor de 266.000 euros amb una duració de 30 anys el gener de 2006. Les pujades de l'eurobor -tant el 2006 com l'any següent- van disparar la quota mensual i va començar a pagar amb retard. En aquells moments, tant Graciela com el seu company cobraven una nòmina, però l'abril de 2008 l'empresa on treballava Graciela va iniciar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) i va deixar de pagar els treballadors, sense acomiadar ningú: "em vaig quedar sense nòmina i, aleshores, sense el dret a l'atur", sentència. Es

Membres de la plataforma entreguen a la ministra un manifest durant la seva visita a Sants el 21 d'abril

van veure obligats a deixar de pagar la hipoteca. Ara, el sostre de Graciela té un preu a subhasta de 333.000 euros, però assegura que la majoria acaben venent-se pel 40 o 50% de la seva taxació i l'endeutament s'eternitza: "pagaria al banc una cosa que no tindrí mai".

Precisament, una de les mesures que exigeix la plataforma és la regulació de la dació en pagament, de manera que, si el banc executa la hipoteca i es queda l'habitatge, el deute queda liquidat com succeeix a altres països de la UE i a Estats Units. Tanmateix, des de la Plataforma recorden la responsabilitat de les administracions públiques, a les quals acusen de promoure l'accés a un habitatge en règim de propietat "com a única forma d'accés a un habitatge estable". En aquest sentit, proposen la conversió del parc d'habitatges hipotecats de primera residència en lloguer social, una mesura que ja s'aplica al País Basc.

Ofertes trampa

Fins ara, les ajudes que ofereix el govern central als hipotecats a través de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) no satisfan les persones afectades. Segons Graciela, "la majoria no pot acollir-se a l'ajuda", ja que has d'estar a l'atur i tenir una hipoteca inferior a 170.000 euros, quan a Catalunya la majoria d'hipoteques estan per sobre d'aquesta quantitat. El BBVA ha fet una oferta de novació de la hipoteca anomenada Fase 3 a Graciela: durant tres anys, només pagaria la meitat de la quota hipotecària i, per la resta, li concedirien un préstec personal amb un interès del 5,75%. Aleshores, "passaria a pagar gairebé 1.600 euros al mes. El que m'ofereixen és una estafa, continuar robant-me".

Més informació:

afectadosporlahipoteca.blogspot.com
afectadosporlahipoteca@gmail.com

Què hi ha darrere els productes animals?

L'Ateneu llibertari del Casc Antic de Barcelona acull una jornada per l'alliberament animal

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Truita de patates sense ou i embotit sense contingut animal és una part del menú de benvinguda a la Jornada per l'alliberament animal i contra l'explotació que s'organitza a l'Ateneu llibertari del Casc Antic de Barcelona el dia 25 d'abril. La trobada vol ser un espai de debat centrat, principalment, en aquells animals que l'ésser humà utilitza com a aliment. Segons Leonardo Anselmi, de l'organització Libera: "A la ramaderia és on hi ha una quantitat més gran d'individus animals explotats i és l'àmbit on se'ls tracta pitjor. A més, és l'aspecte més difícil de canviar per un ésser humà". Maria Blanquer, dietista, nutricionista i investigadora, parlarà sobre l'alimentació -concretament sobre la dieta vegana-, mentre el mateix Leonardo Anselmi analitzarà l'explotació animal i les conseqüències que genera, com la fam o els problemes mediambientals.

'Earthlings'

A part del curtmetratge *Esclavitud*, el *lado sombrío de tu dieta* -que revela l'explotació que pateixen els porcs a les granges catalanes-, està previst el passi del documental *Earthlings* (que habita a la terra, en català). Guardonada amb diversos premis, la pel·lícula dirigida per Shaun Monson i narrada per Joaquín Phoenix posa al descobert la pràctica d'algunes de les indústries més grans del món que es lucren amb els animals. Shaun estructura el documental en cinc parts -mascotes, alimentació, pells, entreteniment i experimentació- per denunciar les activitats especistes.

Ateneu llibertari del Casc Antic.
C. Fonollar, 15. Barcelona.

CINEMA

Juanma Bajo Ulloa i la generació difuminada

S'editen en DVD dos dels films més destacats del nou cinema basc dels 90

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Durant els anys noranta del segle passat, una nova generació de cineastes va contribuir a remoure el cinema estatal des d'Euskadi. Possiblement, però, l'únic que ha assolit una continuïtat ha estat el més escapista de tots ells, Àlex de la Iglesia (1965). Després d'iniciar-se en la cinefília *freak* d'*Acción mutante*, ha sabut superar algun fracàs comercial amb molta ductilitat i força astúcia.

La història de les dues grans promeses d'aquell moment, però, ha estat diferent. Aplaudit pels seus dos primers films, tèrbolament poètics, Juanma Bajo Ulloa (1967), de bon inici, va passar dificultats amb els productors i les institucions. Per diferents circumstàncies, al gran èxit industrial d'*Airbag*, el va succeir una dècada que només va donar com a resultat *Frágil*, una mena de retorn als orígens. Ara, el director tornarà a les pantalles amb *Historia de un grupo de rock*.

Per la seva banda, Julio Medem (1958) va cridar l'atenció amb *Vacas*, una mirada -també poetitzant i amb algun contrapunt sinistre- a tres generacions de camperols bascos. Després d'ascendir graons de ressò mediàtic a l'empara del grup Prisa, l'autor ha anat caient en el descrèdit: la seva barreja de sentimentalitat, esteticisme i morbositat ha provocat desconcert. Segurament l'afer viscut arran del documental *La pelota vasca*

va contribuir a potenciar l'agressivitat crítica vers uns projectes molt personals, narratius però tan intransferibles com l'exercici poètic.

Medem va començar amb una mirada a l'Euskadi mítica -de la lluita política i del paisatge-, però ràpidament va allunyar-se d'un país propi al qual només es va tornar acostar a l'esmentada *La pelota vasca*. Bajo Ulloa o De la Iglesia mai no van tractar històries locals i menys encara un conflicte polític al qual, paradoxalment, aleshores només es va acostar el més global d'aquells cineastes, Daniel Calparsoro. Nascut a Barcelona, criat a Donosti i format a Nova York, va signar *A ciegas*, una tensa ficció sobre el món d'ETA a càrrec d'un autor que, poc a poc, es va reorientar cap a propostes més impersonals.

Dues perles fosques

Els dos primers llargmetratges de Juanma Bajo Ulloa -recuperats en DVD per una nova audiència- se situen entre el millor del llegat d'aquesta generació controvertida. La característica principal d'*Alas de mariposa* i *La madre muerta* és la seva mirada estilitzada a històries psicològicament recargolades, desenvolupades en atmosferes opressives. Als films de Bajo Ulloa no hi ha un esguard al conflicte basc, però els seus silencis tensos poden considerar-se reflexos indirectes de la incomunicació a una Euskadi marcada per aquest problema polític.

Com tants altres debuts, *Alas de mariposa* és una història d'iniciació. Bella i tèrbola, visiblement dividida en dues parts, mostra la infantesa d'una nena marcada pel fet d'haver nascut dona -tot contravenint els desitjos del patriarcat familiar- i la seva adolescència marcada per un fet traumàtic que tanca la primera part del film. La de Carmen i Ami, és una història de desamor maternofilial memorable resolta de manera brutalment tènbrica i rarament catàrtica.

La madre muerta és una història de violència, encara més estilitzada si això és possible, d'un preciosisme suggerentment inadequat respecte als esdeveniments narrats. El cineasta hi va retratar l'atracció morbosa que sent un delinqüent psicòtic per una jove, la nena a la que un dia va condemnar a l'orfandat en el decurs d'un robatori i a la qual segresta. Amb aquest film, Bajo Ulloa va donar un pas endavant en maduresa i elegància en la materialització d'un univers creatiu personal, ple de tensió callada i sentiments extrems, que abandonaria a la posterior *Airbag*.

FILMOGRAFIA

Juanma Bajo Ulloa,
Alas de mariposa (Avalon, 1991)
Juanma Bajo Ulloa,
La madre muerta (Avalon, 1993)

CINEMA

Pop art en negatiu

Factory girl

(Cameo-Versus, 2006)
Director: George Hickenlooper
Guionista: Captain Mauzer

El director d'aquest biòpic sobre la musa warholiana Edie Sedgwick avisava que el film és "interpretatiu" i, certament, les llibertats que es prenen els autors són considerables. L'espectador, doncs, ha de posar en quarantena la veracitat del que s'explica per

centrar-se en un drama ricament visualitzat que pot commoure: la supernova d'una jove que assoleix la fama desitjada, però que descarrila per les drogues, els traumes... i un malvat pintor de llaines de sopa. Cal destacar la visió despectiva del pop art que projecta el film. I.F.

CINEMA

Ficcions de l'exploració de l'espai

Cohete K-1

(L'Atelier 13-Absolute Distribution, 1950)
Director: Kurt Neumann
Guionistes: K. Neumann, Dalton Trumbo, Orville Hampton
Durada: 77 minuts | DVD

Cohete K-1 va seguir amb urgència l'estela de la iniciàtica *Con destino a la Luna* i va descartar la rara vocació paradocumental d'aquell cant a la colonització nord-americana de l'espai. Sense por a la inversemblança i amb un masclisme evident, aquesta ficció sobre

l'exploració de l'espai inclou tocs espiritualistes i un missatge -antibelicista o anticientífic- similar al que difondria *Ultimátum a la tierra* l'any següent amb més èxit. El filocomunista Dalton Trumbo, posteriorment represaliat, va intervenir en el guió. I.F.

CINEMA

L'ètica qüestionada del poder

El mejor hombre

(Suevia-Crest, 1964)
Director: Franklin J. Schaffner
Guionista: Gore Vidal
Durada: 98 minuts

El futur autor de *Patton* va adaptar aquesta obra de teatre àcida de Gore Vidal sobre unes primàries presidencials nord-americanes. S'enfronten un arquetipus del liberal conservador -de pensament transversal- i un demagog assot de comunistes. Quan el primer pot respondre davant les intoxicacions de la candidatura rival, haurà d'escollir entre respectar la seva ètica o permetre que s'imposi un home perillós. *El mejor hombre*

representa aquelles ficcions prodemòcrates que reivindiquen les posicions pròpies amb una actitud desencisada: la de Vidal no sembla una mirada militant, sinó un elogi del mal menor. Dissimulant en part els orígens teatrals del text, Schaffner ofereix un drama amb pics d'intensitat sobre l'ètica en l'exercici del poder, amb temes secundaris com les negociacions fènices sota taulell per aconseguir la nominació. I.F.

PUBLICITAT

30 ABRIL 09

4 AÑOS SIN JEFES, 4 AÑOS SIN DIRECTORES, 4 AÑOS SIN PUBLICIDAD DE GRANDES EMPRESAS, 4 AÑOS SIN GRUPOS POLÍTICOS O ECONÓMICOS DETRÁS

DIAGONAL CAMBIA

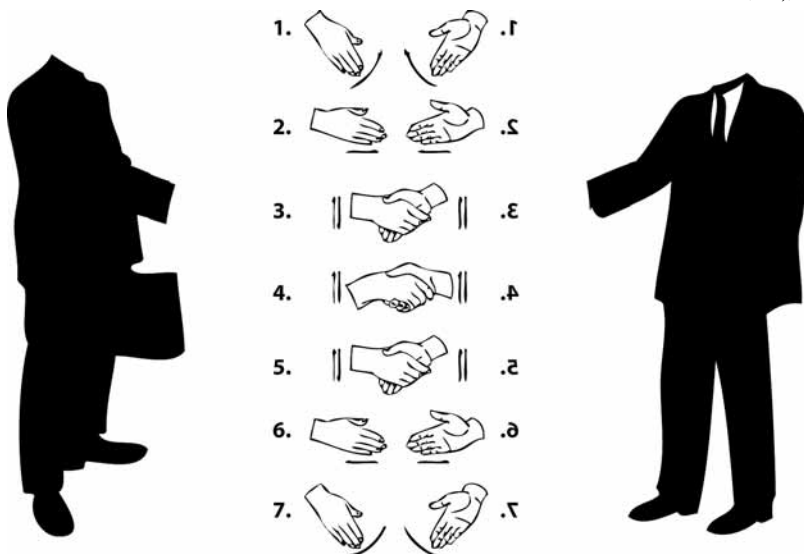
BUSCA TU PUNTO DE VENTA

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

, expressions

. PUNTS SUSPENSIVS

Intercanvis

PERE TUBERT JUHÉ

> La ploma

Dionísio Porta (Barcelona, 1977) és un pseudònim literari. Ha escrit dos llibres, *Hay en mi cabeza* i *Algo así como sillas*, els dos autoeditats per ell mateix i la seva misteriosa editora alternativa Linda Cotan. Va néixer a Nou Barris –on encara plora sobre les runes del canòdrom, ja desaparegut– i viu al barri de Gràcia, on encara busca tresors entre els llibres i la brossa d'alguna cantonada.

LOCALITZACIÓ DEL RELAT:

Plaça de la Virreina,
diumenge 22 de març de 2013

AUTOR DEL RELAT:

XXV Mercat d'intercanvi de Gràcia

CLIMATOLOGIA:

Dia assolellat, primaveral

AMBIENT:

Després d'un hivern dur, la gent
es mor de ganes de sol i carrer

AUTOR DEL RELAT:

Dionísio Porta

DIPTIRIS DE L'AUTOR DEL RELAT:

cinc a cada ull (miopia)

Dues persones passegen per l'animat Mercat d'intercanvi fins que es creuen i es miren, embadalides. Es coneixen, però no encerten a dir de què. Òbviament, mai van ser amigues, potser ni tan sols conegudes, però ambdues estan intrigades per recordar qui és l'altra. Així que –primer amb timidesa i després ja de manera oberta, directa i endreçada– comencen a repassar les seves vides tractant d'arraconar el seu vincle compartit. S'asseuen al sol i, sense presses, s'expliquen la respectiva història personal. Van estructurant el seu passat de manera que sigui més senzill acotar aquelles parts de la seva vida susceptibles d'entrecreuar-se amb les de l'altra i aquest exercici va obrint finestres de les seves biografies a les quals se senten empeses a abocar-se i, en algun moment, es dispersen de l'objectiu final. Però la força de la curiositat de retrobar-se,

les fa reprendre sempre el fil de la cerca. Fins que una d'elles diu:

- Ja ho sé!

- Oh, que bé!, però, espera't, que et volia explicar una altra cosa abans que passem a ser dues conegudes.

Observar les seves pròpies vides com un xifonier d'etapes dona un caràcter conclús a cada una de les seves petjades i aquesta consciència els produeix un manifest benestar.

Una de les persones treu un mango i una carmanyola amb amaniada de pasta. L'altra, una volta de xoriç de Sòria i un panet rústic d'aquell que et desperta les dents. *Jalen* plegades. De primer, amanida de pasta. De segon, entrepà de xoriç de Sòria. I de postres, el mango, que –per cert– està prou madur.

- Deu fer cosa de dos mesos, a la línia groga del metro... Tu et vas ajupir i em vas donar una bufanda que hi havia caiguda als nostres peus pensant que era meva

- És cert!

- I el millor és que no era meva, però no et vaig voler fer un lleig. Però ja ho sabia que no era teva.

- I de qui era?

- No ho sé

- I per què me la vas donar?

- Perquè no suportó els excessos de prudència. Ens deshumanitzen. L'un per l'altre, aquella bufanda tan maca hagués mort allà mateix perquè ningú no vol semblar rof davant dels altres.

- Hi estic d'acord. Una societat on l'oliva de la vergonya s'asseca al plat és una societat malalta, patètica, incomprendible, teòrica.

Cau el vespre, a la plaça comença a refrescar i les dues persones senten la tensió d'haver de decidir, perquè tot acte és una decisió (no conscient, en la majoria de casos, per sort de la fluidesa). Què fer? Formalitzar un canal que els permeti retrobar-se si ho desitgen o acomiadar-se sense més? L'eufòria del moment podria convidar a donar-se els telèfons, els correus electrònics o les adreces, però la intuïció té dubtes. Dubtes perquè... no seria massa solemne aquest acte? No seria sinònim de reconèixer el caràcter excepcional de l'estona compartida? No seria un flac favor a l'esperit de l'intercanvi? No serà que la vertadera força d'intercanviar i compartir emergeix quan no hi ha consciència del que s'està fent, quan el concepte està interioritzat com a bona canonada? En aquest cas, seria ridícul sobreestimar que dues persones xerrin a la plaça una bonica tarda de primavera. Sobredimensionar que s'hagin expressat íntimament. Ressaltar-ho. Remarcar-ho. Escriure-ho. Corregir l'escriptura. Enviar-ho al setmanari DIRECTA. Maquetar-ho. Editar-ho. Publicar-ho. Distribuir-ho als subscriptors i als punts de venda habituals...

Si tot fos meravellós, efectiva-ment seria ridícul i redundant remarcar el que van compartir i intercanviar aquestes noies, però –per desgràcia– amb un ull en tenim prou per veure que la realitat de les nostres vides avança lluny d'aquest despreniment tranquil al qual elles es van entregar. Així que potser no estarà de més incorporar algunes originalitats textuals al relat i preparar-lo per enviar-lo als amics de la DIRECTA.

. EL REBOST

Itinerari pel riu Ripoll

María Ortuño i Òscar Romero
rebost@setmanaridirecta.info

A vui us convidem a gaudir d'un itinerari per la geologia del riu Ripoll –al Vallès Occidental–, és a dir, per la seva història. Un passeig per l'espai, però també pel temps.

El punt de sortida és l'estació de rodalies de Sabadell Centre i el recorregut es pot fer en dues o tres hores. Us recomanem aprofitar el bon temps de primavera, ara que encara no fa massa calor i la vegetació de ribera es mostra agraïda després de les pluges hivernals.

Caminarem des de l'estació fins al passeig de la Revolució. A l'horitzó es dibuixa una antiga xemeneia de totxos i la Torre de l'Aigua, vestigis de l'època de l'expansió industrial. El camí és molt pla i situat a uns 50 metres per sobre del nivell del riu. Ens trobem en una *terrasa fluvial*, una zona per on fa milers d'anys circulava el riu i que ara resta *penjada* per l'excavació del corrent d'aigua sobre el seus propis sediments.

El passeig de la Revolució ressegueix el cingle que va fer el riu en encaixar-se i hi descobrim la càrrega que portava i dispositava quan no tenia prou força. Les capes de còdols i sorra corresponen a *zones de canal*, mentre que els nivells de llims i argiles corresponen al reompliment de les *planes d'inundació* en moments de riades.

Agafem una petita dreuera al final del passeig, a la dreta, fins a la zona de les indústries tèxtils. Pel camí del Molí d'en Fontanet, arribarem al riu, on continuarem pel marge cap al nord, seguint el GR-174. Des d'aquí, podem distingir un *llit menor* –canal per on habitualment circula aigua– amb petites illes de sorra i grava colonitzades per joncs, boga, canyes i canyís i la *plana d'inundació estacional*, que cada any s'inunda una o varies vegades quan augmenta el cabal.

En aquest tram, l'itinerari segueix un dic construït després de la riada de 1962 per evitar que l'horta vella –a l'esquerra– s'inundi en època de crescudes. Els horts se situen a la *plana d'inundació crònica*, una zona per sobre del riu que cada cert temps –15 o 20 anys– es nega d'aigua i es reomple de llims i argiles. Així doncs, la dinàmica natural que ha fet que

aquests terrenys siguin tan fèrtils ha estat modificada amb la construcció del dic.

Passarem per sota del Pont de la Salut i creuarem el riu. Veureu que els marges estan plens de plantes ribereñes, ara moltes d'elles amb flors –ginesta, coronil·la, gatosa, albó... A partir d'aquí, podem passejar pel GR fins on vulguem i tornar pel mateix camí que hem vingut fins a l'estació.

La riada de 1962

La nit del 25 de setembre de 1962, després d'unes pluges torrencials, les aigües del Ripoll van pujar 4,2 metres per sobre del seu nivell habitual a l'alçada del Pont de la Salut. Les inundacions, però, van ser més catastròfiques aigües avall, a la confluència amb el riu Besòs, on van pujar uns 6,8 metres. Aquesta crescuda va ser excepcional –cabals màxims propers als 1.000 m³/s– i va ocasionar la mort de 617 persones al Vallès, el Barcelonès i el Baix Llobregat. La causa principal d'aquesta tragèdia van ser les construccions que hi havia a les *planes d'inundació*, que van reduir l'espai per on pot circular el riu en moments de crescuda. Aquestes construccions eren, majoritàriament, fàbriques. Però, a Terrassa, per exemple, eren habitatges molt humils i la població que hi vivia en va patir les conseqüències. La dinàmica del riu també es va veure afectada i el perill va créixer amb la construcció de dics, la impermeabilització de vores amb asfalt o la tala de la vegetació autòctona. A més de deixar que el riu segueixi el seu camí, és imprescindible saber que, quan plou de manera continuada, no hem de romandre a les zones inundables. Malauradament, als nostres rius, les senyalitzacions d'aquestes àrees encara són anecdòtiques.

Recomanem

Del 20 al 24 d'abril a la UAB
SEGONA SETMANA DE LLUITA AGROECOLÒGICA

BARCELONA
25 d'abril
TROBADA DE MITJANS DEL
3r SECTOR DE LA COMUNICACIÓ

Tot el dia a l'Hangar
Passeig del Marquès de Santa Isabel, 40.
<M> L4 Llacuna

L'objectiu d'aquesta trobada és mirar de posar en marxa una xarxa catalana de mitjans comunitaris, lliures i alternatius que facilitin el treball cooperatiu.

Contacte:
mitjanspropis@moviments.net

Arts Visuals • Divulgació • Arts Escèniques • Música

BARCELONA

Dissabte 25 d'abril
VI Mercat d'Intercanvi (sense diners) al barri de Sant Antoni
10:30-14:30h. Av. Mistral amb Calàbria (Jardins de l'Alguer).
Novetats d'enguany: hi haurà un espai d'intercanvi infantil i juvenil, amb l'objectiu d'implicar diferents escoles en la cultura del troc, gràcies a la col·laboració de la campanya Millor que nou, 100% vell i un taller de reparació de bicicletes al migdia. Podeu venir amb la vostra bicicleta per aprendre aspectes del seu manteniment. Us hi esperem!
Organitza: Xarxa Comunitària de Sant Antoni.
Més informació:
www.xarxantoni.net

Divendres 24 i dissabte 25 d'abril
El sistema en crisi - Idees per canviar el món
A La Torna, Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia.
Sant Pere Màrtir, 37.
Divendres a les 19:30h. "El socialisme al segle XXI. Redescobrir Marx en un món en crisi", amb Mike González, professor de la Universitat Bolivariana de Veneçuela a Caracas. Dissabte a les 17h. "La crisi: d'on ve i com ens hi enfrontem des de l'esquerra", amb Quim Pérez (Ecologistes en Acció), Rosa Canyadell, (portaveu del sindicat USTEC) i Oleguer Bohigas (En Lluita).
19:30h. "La necessitat de construir una esquerra anticapitalista", amb Quim Arrufat (CUP-Vilanova i la Geltrú), José Tellez (Revolta Global-Esquerra Anticapitalista) i Regina Martínez (En Lluita).
Organitza: En Lluita.

CASTELLAR DEL VALLÈS

Dissabte 25 d'abril
Construint municipi des dels moviments socials
12h. IES Castellar.
Inici de les xerrades. Xerrades fins a l'hora de sopar.
20-22h. Sopar popular a càrrec de l'Economat i acte de cloenda a la plaça Calissó. 22h.
Concert a la plaça:
RAUXA + DESECHOS.
Organitza: Candidatures Alternatives del Vallès.

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Dissabte 25 d'abril
Concurs de grups locals
21h. Casal de Cultura Robert Brillas. Àngel Guimerà, 38.
Concurs organitzat amb l'objectiu d'escollir els grups que actuaran a les Festes Majors Populares de 2009. El concurs servirà perquè sigui el poble qui esculli els seus talents emergents.
Més informació:
/festamajordesplugues.org/

GANDIA

Divendres 24 d'abril
Cicle Municipalisme i Esquerra Independentista
20h. Casal Jaume I de Gandia.
C. Dona Teresa, 2.
Primera xerrada del cicle amb la intervenció d'Aleix Cardona, exregidor independent a la llista d'ERC de Prats de Lluçanès (Lluçanès) i actual membre de la CUP (Candidatura d'Unitat Popular).
Organitza: Independentistes de la Safor.

OLESA DE MONTSERRAT

Divendres 24 d'abril
Inauguració del Centre Social l'Espardenyeria
21h. Plaça Joan Póvil.
Sopar popular vegetarià.
23h. Festa al carrer fins a les 2h davant el local, al carrer Església, 35.

TERRASSA

Divendres 24 d'abril
Xerrada: "El moviment social a Catalunya"
19:30h. Al Kasalet. C. Societat, 4.
A càrrec d'Ermengol Gassiot, membre de SAT i de la CGT i Pablo Fernández, membre de Revolta Global-EA. 21h. Sopar marroquí.
Després Dj Jerar i el botalla.
Organitza: Associació Espai Democràtic Intercultural.

VALÈNCIA

Divendres 24 d'abril
Xerrada històrica sobre el 25 d'abril
20h. Ateneu Popular.
C. Pere Bonfill, 12, baix esquerra.
Amb Josep Guia, membre del PSAN.
Organitza: Ateneu Popular.

Sortim de casa

BARCELONA

Dijous 23 d'abril
MANIFESTACIÓ 'EL BILINGÜISME TREPITJA LA NOSTRA LENGUA. ALS PAÏSOS CATALANS, EN CATALÀ!'
18:30h. Rambla de Canaletes
Per plantar cara a les agressions a la llengua catalana i reivindicar la defensa del català als Països Catalans davant les imposicions estatals. 20h. Plaça del Rei. Acte polític de cloenda amb actuacions de colles de cultura popular, balls i música. Organitza: Esquerra Independentista del Barcelonès.

Dissabte 25 abril

DAVANT EL FONAMENTALISME ULTRACATÒLIC LES DONES DIEM PROU!!
20:30h. Concentració davant el Centre Mèdic Aragó. C. Viladomat 158.

Dilluns 27 d'abril
CONCENTRACIÓ DE SUPORT A LES DETINGUDES DEL QUEERUPTION 2005

10h. Davant els jutjats. Passeig Lluís Companys.
Convocatòria de suport per exigir l'absolució de totes les detingudes i per denunciar la impunitat policial.

GIRONA

Dijous 23 d'abril
CONCENTRACIÓ I CASSOLADA DAVANT LA PARADA DE ST. JORDI D'ICV

19h. Plaça Catalunya.
Convoca: de suport a Núria Pòrtulas

VALÈNCIA
Dissabte 25 d'abril
MANIFESTACIÓ 'PRENEM ELS CARRERS PER LA LLIBERTAT DELS PAÏSOS CATALANS'
18h. Plaça de Sant Agustí.

El temps que ha fet... i que farà

Calamarsades, pedregades i riuats intensos de mitja tarda. És la senyal inequívoca que l'hivern ja és enrer. La setmana passada vam veure com s'emblanquinaven muntanyes (foto: Sant Llorenç del Munt) com si hagués nevad, però es tracta

va de granís. Aquesta mena de tempestes es formen després d'una forta radiació solar que escalfa el terra. Aquestes condicions es donen a partir del mes d'abril. Dissabte i diumenge es tornaran a repetir a les comarques de Girona i Barcelona.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Carles Belda **MÚSIC**

“És lògic que els catalans tinguem problemes psicològics”

Carles Belda ha portat els ritmes del seu acordió a grups com Pomada o Mesclat i, actualment, lidera El Belda i el conjunt Bada-badoc, un projecte musical que –a ritme d'ska, reggae i rocksteady– recupera i versiona els grans èxits de l'imaginari col·lectiu català. Música de ball i festa major que les amigues de la DIRECTA podran escoltar aquest dissabte 25 al concert del tercer aniversari del setmanari a La Farinera de Barcelona.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Defenses el 'torrisme' com a filosofia de vida. En què consisteix?

Es tracta d'intentar viure cada dia com si fos diumenge. L'explicació històrica ve dels anys 20, en un moment molt esplèndid de la cultura catalana, a Barcelona. No sé qui s'ho va inventar, però crec que es va popularitzar quan algú va dir a Francesc Pujols que era un *torrista*. Ve de la gent que vivia a les torres i que sempre feien bona vida: llevar-se a mig matí, fer el vermut, dinar bé, migdiada, fer una partideta de cartes, fer-la petar, anar a dormir més aviat tard... El que faríem a partir d'una certa edat els caps de setmana. Així, per tu, viure de la música és com viure en diumenge?

És una tendència, una actitud. Tu pots decidir que aquest any hem de treure un disc per ser molt famosos i folrar-nos o dir, anem tocant, fem un disc per plaer –els discos estan fets per perdre diners, no per guanyar-ne–, el repartim entre la gent coneguda, amb una tirada mitjaneta i tothom content. Això lliga molt amb la malaltia que hi ha a Catalunya, que és l'admiració excessiva per la cultura centreuropea. Potser hauríem de mirar una mica més cap al sud i equilibrar-ho.

En el pla musical, esteu preparant una recopilació que es dirà *Per Jamaica*, no?

Sí, exacte. Fins ara, hem fet quatre senzills de dues cançons cada un i els hem anat repartint per intercanvi, no els veníem. Ara recollirem totes les versions en un CD de llarga durada. Per explicar una mica el tarannà del grup, que sempre fa versions conegudes però amb aires jamaicans, el títol es diu *Per Jamaica* perquè parteix de l'expressió que es fa servir en el flamenc i en el cant d'estil valencià quan es diu en quin pal es cantarà: per buleires, per fandangos...

En un moment en què des de molts sectors del rotllo s'ha criticat el rock en català dels noranta, vosaltres en reivindiqueu els clàssics. Com és?

Perquè som catalans. Et pot agradar o no, però sempre hi ha coses ben fetes. Nosaltres ho reivindicuem tot, estem fent versions de sarsueles, de Rudy Ventura, de la Trinca, de Dijous Paella i –per què no?– del rock en català. La condició de partida és utilitzar el màxim l'imaginari col·lectiu català, l'imaginari propi. Evitar l'autoodi.

Un autoodi que es troba present en molts aspectes de la cultura catalana, no?

Quan fa 300 anys que t'estan dient que tu ets la pitjor merda del món i prohibint-ho tot constantment, arriba un punt que t'ho arribes a creure. Clar que ara tenim problemes psicològics. És lògic.

Estem traumatitzats?

Sí, totalment. Fa un temps –i amb bastant de merder–, algú va comparar Catalunya amb una dona maltractada. I és veritat. Els comportaments són els mateixos. Com més falla la Renfe, més vots treu el PSOE. L'origen és militar, no ens n'oblidem. I el que passa amb la música és el mateix que quan se't posa un guàrdia civil davant i no goses parlar-li en català. Però ja ens en sortirem.

Això vostre és terapèutic, doncs?

Nosaltres, amb la música, estem intentant reflectir la teràpia que estem fent amb nosaltres mateixos. És a dir, jo em cagava amb Sau i, ara, quan he sentit el "Boig per tu" al cap d'uns anys m'he dit: "Però si és una cançó de puta mare". I punt. Doncs l'agafo, la faig meva i la difonc.

“El socialisme mal entès ens ha encomanat la idea que tots hem de salvar el món”

En el cas del rock en català, però, creus que hi va haver un excés d'oficialisme que ens va saturar?

No, va haver-hi un comportament absolutament normal. A l'Almodóvar, algú li ha criticat que s'estigui folrant amb diners públics? Amb el rock en català, com és lògic, les institucions van facilitar i van ajudar. Però, sense oficialisme, la cultura espanyola ni existiria i la catalana ha existit sense oficialisme la major part del temps. El que passa és que, com que tenim mentalitat d'esclau, ens sentim culpables de ser normals: que en una televisió es tradueixi el castellà o tenir escoles en català ens fa angúnia.

La vostra és una música de festa major. Tradició catalana, diu?

Sí, la veritat és que, afortunadament pel país, encara hi ha una bona cultura de festa major. És un dels grans fets diferencials de la música catalana. I és el

XAVIER MERCADER

nostre medi. Els anglesos no en tenen, de festa major, i per això fan el que fan. Molt bé per ells! Però nosaltres tenim un clima que, durant una bona època de l'any, ens permet poder-nos relacionar amb la gent cos a cos, xerrar, escoltar un grup, ballar... una cosa humanament molt sana.

Malgrat això, tu no defuges la cultura anglosaxona.

No, gens. El que passa és que no vull calcar-la, em sembla una bestiesa. Però estem en territori OTAN... Jo m'hi cago, però per ara és així. On hi ha hagut bases de l'OTAN, escoltem música anglosaxona. És automàtic. Els ianquis van dir: "Us arreglem això de la segona guerra mundial, però ens ho cobrarem". I ara el mercat europeu és seu un altre cop. Només cal anar al cinema... o posar la ràdio. L'única manera de no escoltar música anglesa és escoltar Radio Teletaxi. I no estic parlant de qualitat, estic parlant d'ofegament. Als del grup ens agrada especialment la música dels anys seixanta, però no vol dir que només hàgim d'escoltar això.

El vostre mètode de difusió dels senzills és l'intercanvi. És més satisfactori que la venda?

Nosaltres volem difondre la nostra música, però ho volem difondre entre

gent que hi tingui un interès. Si la persona que ho ha d'adquirir ha d'aportar alguna cosa –i no és tan sols allò material, sinó el fet de pensar-hi–, t'assegures que aquella persona ho valorarà. De cada senzill, n'hem fet 500 còpies i ja no ens en queden. Anem fent concerts i, a cada un, en donem set o vuit, en deixem a les ràdios, a les revistes... És a dir, és una feina, però a un ritme molt *torrista*. D'aquesta manera, t'assegures que s'escampa d'una manera no controlada però, en el fons, més homogenia que si estigués en segons quines botigues.

Petits gestos del dia a dia que ens ajuden a viure millor.

Un dels problemes que tenim –i que ens ha encomanat el socialisme mal entès, per mi– és que sembla que tots hàgim de salvar el món. La gran lluita, per mi, és el cos a cos del dia a dia. Si tu fas això, sí que fas un petit gest, però en realitat és tot el gest que tu pots fer, és el més gegant: amb una persona que tens al davant, desactives el calé i t'entens de tu a tu amb un intercanvi. És un punt troskista del dia a dia. Jo ho entenc així. I aquesta és la revolució útil, que permet viure amb dignitat. Perquè si no, tens un sentiment de culpabilitat continu que no et porta enlloc.

. LA COLUMNNA

Baloney, ja

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Enllocuats, potser, per les imatges impressionants dels cops, calbots, clatellades, batusses, escames i escaramusses que van tenir lloc entre certs membres de la societat civil i els Mossos d'Esquadra, a Barcelona, fa bastants dies, em fa l'efecte que hem perdut una oportunitat –o potser només l'he perduda jo– de parlar a fons no només del Procés de Bolonya sinó de les universitats en si. Confesso que els meus coneixements de l'anomenat procés són més aviat minsos, però pel que me n'han explicat alguns dels mateixos afectats –uns estudiants, vaja– es tracta de fer que el sistema universitari europeu encaixi millor amb el món empresarial global; dit d'una altra manera, que aquell fabriqui empleats de qualitat per a aquest i punt. Ara bé, jo sempre havia donat per descomptat que la funció de les universitats mai no havia estat cap altra. Jo vaig anar a la universitat fa molt, però molt de temps, però encara em recordo dels crits de celebració dels estudiants en una festa de final de carrera, a causa de les ofertes suculen-

A les universitats hi vas per poder inserir-te tard o d'hora en la classe mitjana-alta del país

tes que els havien fet segons quines multinacionals. Les universitats són així: hi vas, bàsicament, per poder inserir-te tard o d'hora en la classe mitjana-alta del país que sigui. Els que volen llegir molt i reflexionar i adquirir coneixements sense cap fi lucratiu, farien santament de passar de llarg dels campus i mantenir-se com puguin mentre vagin aprenent tot el que volen aprendre. Com és que els que diuen no a Bolonya (per cert, de la saltsita que s'hi fabrica, els nord-americans han creat la paraula *baloney*: ximpleria) es queden tan curts i no diuen no a l'existència de les mateixes universitats? Els mitjans els titllen de radicals. Jo diria que més aviat pateixen d'un excés de moderació.

9UBICITAT

Saratoga Més que un putellut!